

M I C A Z E I Ț Ă

I A N M C D O N A L D

Traducere din limba engleză

A N A - V E R O N I C A M I R C E A

Autorul britanic IAN MCDONALD este un scriitor ambițios și îndrăzneț, cu un talent impresionant. A publicat prima povestire în 1982 și de atunci a apărut cu regularitate în *Interzone*, *Asimov's Science Fiction*, *New Worlds*, *Zenith*, *Other Edens*, *Amazing* și multe alte reviste. În 1985, a fost nominalizat pentru premiul John W. Campbell, iar în 1989 a câștigat premiul Locus la categoria „Roman de debut” pentru *Desolation Road*. În 1992, a câștigat premiul Philip K. Dick, pentru romanul *King of Morningy Queen of Day*. A mai publicat romanele *Out on Blue Six* și *Hearts, Hands and Voices* (Inimi, mâini, glasuri, Ed. Pygmalion, 1995), *Terminal Cafe* (Necroville, Ed. Pygmalion, 1995), *Sacrifice of Fools*, *Evolution's Shore*, *Kirinva*, *Tendeleo's Story*, *Ares Express* și *Cyberabad*, la care se adaugă două culegeri de povestiri, *Empire Dreams* și *Speaking in Tongues*. În 2005, romanul *River of Gods* a câștigat premiul British Science Fiction. Ultimul său roman este *Brasyl*. Povestirile lui au apărut în Antologiile Dozois numerele 8-10, 14-16, 19 și 20. Născut în 1960 în Manchester, Marea Britanie, McDonald și-a petrecut majoritatea vieții în Irlanda de Nord, iar acum locuiește și lucrează în Belfast. Are un site web la adresa <http://www.lysator.liu.se/~unicorn/mcdonald/>.

În geniala nuvelă care urmează, Ian McDonald ne introduce într-o Indie viitoare de o orbitoare complexitate și diversitate culturală, unde tehnologia de vârf coexistă cu cele mai străvechi rituri, iar bogăția inimaginabilă stă alături de sărăcia crasă, prezentându-ne fascinantă și captivantă istorie a ceea ce înseamnă să devii zeu... și apoi să fii nevoit să-ți găsești drumul într-o lume indiferentă, *dincolo* de divinitate.

Imi aduc aminte de noaptea în care am devenit zeiță.

Bărbații m-au luat de la hotel la apusul soarelui. Eram amețită de foame, pentru că evaluatorii copilelor spusese că nu trebuia să mănânc nimic în ziua încercării. Mă trezisem odată cu revărsatul

zorilor; spălatul, îmbrăcatul și machiajul erau o treabă lungă și istovitoare. Părinții mi-au spălat picioarele în bideu. Nici unul dintre noi nu mai văzuse vreodată un asemenea obiect, iar asta părea să fie întrebuințarea lui firească. Nici unul dintre noi nu mai stătuse vreodată într-un hotel. Credeam că era cât se poate de select, dar acum îmi dau seama că făcea parte dintr-o rețea de hoteluri ieftine pentru turiști. Imi amintesc mirosul de ceapă prăjită în *ghee* pe care l-am simțit când coboram cu liftul. Părea să fie mireasma celei mai gustoase mâncări din lume.

Probabil că bărbații erau preoți, dar nu țin minte dacă purtau veșmintele tradiționale. Mama plângea pe hol; tata avea buzele strânse și ochii larg deschiși, așa cum se întâmplă cu oamenii mari când simt nevoia să plângă, dar nu vor să-și arate lacrimile. În același hotel mai stăteau două fete care urmau să treacă prin încercare. Nu le cunoșteam; erau din alte sate în care poate locui o *devi*. Părinții lor plângeau fără să se rușineze. Nu puteam să înțeleg de ce; fiicele lor ar fi putut deveni zeițe.

Pe stradă, purtătorii ricșelor și trecătorii strigau și ne făceau cu mâna, văzându-ne în straietele roșii și cu cel de-al treilea ochi din frunte. *Devi*, oricare dintre noi părea o *devi*! Cel mai mare noroc din lume! Celelalte fete se țineau strâns de mâinile bărbaților. Eu mi-am săltat ușor fustele și m-am urcat în mașina cu ferestre întunecate.

Ne-au dus în Hanumandhoka². Poliția și roboții nu lăsau pe nimeni să intre în piața Durbar. Imi amintesc că m-am uitat îndelung la roboți, la picioarele lor ca ale unor pui de metal și la tăișul armelor din mâinile lor. Mașinile de luptă ale Regelui Own. Pe urmă am văzut templul și acoperișurile lui imense, curbându-se tot mai sus, și mai sus, și mai sus în văzduhul roșu al asfințitului și, pentru o clipă, am crezut că streșinile răsfrânte către cer sângerău.

Unt purificat, semilichid (n. tr.).

Piața Durbar din Kathmandu, unde se află templul lui Hanuman (n. tr.).

Căldura din camera lungă și întunecoasă era sufocantă. Lumina plâpândă a serii își strecura razele prăfoase prin crăpăturile și prin spărturile din lemnul sculptat; atât de strălucitoare, încât aproape te orbeau. De afară se auzeau zgomotul traficului și forfota turiștilor. Pereții păreau subțiri și, în același timp, groși de kilometri întregi. Piața Durbar se afla în altă lume. În încăpere mirosea a alamă. Nu l-am recunoscut atunci, dar acum știu că era mirosul sângelui. Sub el plutea un alt iz, al timpului așternut în straturi groase, pufoase, ca de praf. Una dintre cele două femei care aveau să-mi poarte de grijă dacă treceam cu bine încercarea mi-a spus că templul era vechi de cinci sute de ani. O femeie scundă și rotofeie, cu un chip care părea întotdeauna surâzător, dar, când te uitai mai bine, vedeai că nu zâmbea. Ne-a cerut să ne așezăm pe podea, pe niște perne roșii, în timp ce bărbații le aduceau pe celelalte fete. Unele dintre ele plângeau deja. Când ne-am adunat zece, cele două femei au plecat și ușa a fost închisă. Am rămas multă vreme în căldura din camera prelungă. Unele dintre fete se foiau și flecăreau, dar eu mi-am îndreptat toată atenția asupra sculpturilor de pereți și, în curând, m-am pierdut printre ele. Imi era întotdeauna ușor să mă las absorbită; în Shakyra puteam să mă pierd ceasuri întregi în mișcarea norilor care treceau pe deasupra muntelui, în unduirea râului cenușiu care curgea departe, jos, în fâlfâirea steagului de rugăciune care flutura în vânt. Părinții vedeau în asta un semn al divinității mele înnăscute, unul dintre cele treizeci și două de semne după care recunoști fetele în trupul cărora poate sălășlui zeița.

În lumina din ce în ce mai săracă, am citit povestea lui Jayaprakash Malla, am citit cum a jucat zaruri cu *devi* Taleju Bhawani, care a venit la el sub înfățișarea unui șarpe roșu și a plecat juruindu-se că avea să se întoarcă la regii din Kathmandu numai sub chipul unei fecioare dintr-o castă inferioară, ca să le sfideze trufia. În întuneric, n-am mai reușit să citesc sfârșitul, dar nici n-aveam de ce să o fac. Eu eram sfârșitul poveștii, eu sau una dintre celelalte nouă fete din castele inferioare aflate în casa sacră a zeiței.

Pe urmă uşile s-au deschis larg, pe neaşteptate, petardele au explodat şi, în răpăială şi prin fum, în sală au pătruns, în salturi, demoni roşii. În spatele lor, bărbaţi în haine stacojii băteau în talgere şi sunau din clopoţei. Două fete au început imediat să plângă şi femeile au venit şi le-au scos afară. Dar eu ştiam că monştrii nu erau decât nişte bărbaţi neghiobi. Mascăţi. Nici măcar nu semănau a demoni. Am văzut demoni, după ce pleacă norii de ploaie, când lumina coboară în josul văii şi toţi munţii se reped în văzduh ca unul. Demonii de piatră, înalţi de câţiva kilometri. Le-am auzit vocile, iar răsuflarea lor nu miroase a ceapă. Neghiobii dansau în apropierea mea, agitându-şi coamele şi limbile roşii, dar le puteam vedea ochii în adâncurile găurilor vopsite şi se temeau de mine.

Uşile s-au deschis din nou, cu alte focuri de artificii, şi din fum au ieşit mai mulţi bărbaţi. Cărau coşuri acoperite cu pânză roşie. Le-au aranjat în faţa noastră şi au smuls acoperitorile. Capete de bivoli, atât de curând tăiate încât sângele era strălucitor şi lucios. Ochi daţi peste cap, limbi atârănânde, calde încă, nasuri încă umede. Şi muştele, roind în jurul gâturilor retezate. Un bărbat a împins un coş către mine, aşa cum stăteam pe perna mea, de parcă ar fi fost plin cu o hrană sacră. Zăngăneala şi pocnetele de afară s-au înălţat într-un tunet, atât de puternic şi de metalic încât durea. O fată din propriul meu sat, Shakya, a început să plângă; hohotele au cuprins-o pe o alta, apoi pe a treia şi pe a patra. Cealaltă femeie, cea înaltă şi osoasă, cu pielea ca o pungă veche, a venit să le scoată afară, săltându-şi cu grijă rochia lungă, ca să n-o târască prin sânge. Dansatorii se învâртеjeau în jurul nostru ca nişte flăcări, iar bărbatul ingenuncheat a scos din coş capul de bivol. L-a ținut în faţa mea, ochi în ochi, dar nu m-am gândit decât că era, probabil, foarte greu; muşchii i se reliefaseră ca nişte vene şi braţul îi tremura. Muştele semănau cu nişte giuvaieruri negre. Pe urmă de afară s-a auzit o bătaie din palme şi bărbaţii au pus capetele jos, le-au acoperit cu pânzele lor şi au plecat, cu dansatorii neghiobi care o făceau pe demonii învârtindu-se şi sărind în jurul lor.

Acum mai rămăsese o singură fată, așezată pe perna ei. Nu o cunoșteam. Era dintr-o oarecare familie Vajryana din Niwar, din josul văii. Am stat așa mult timp, vrând să vorbim, dar neștiind dacă tăcerea era sau nu o parte a încercării. Ușa s-a deschis pentru a treia oară și doi bărbați au mânat o capră albă în sala *devi*. Au adus-o exact între mine și fata din Niwar. I-am văzut ochii răutăcioși și îngustați rostogolindu-se. Unul dintre bărbați a tras de funia cu care era legată, iar celălalt a scos un *kukry*¹ mare, de ceremonie, dintr-o teacă din piele. L-a binecuvântat și, cu o lovitură grăbită și puternică, a retezat capul caprei, care a sărit cât colo.

Aproape că am izbucnit în râs, atât de caraghioasă arăta capra, trupul ei neștiind unde îi era capul, capul uitându-se în jur după trup, iar acesta, pricepând apoi că nu mai avea cap, prăbușindu-se zvâcnind din picioare, și oare de ce țipa fata din Niwar, nu era în stare să vadă cât de nostim era totul, sau țipa pentru că eu înțelegeam hazul întâmplării și era geloasă din pricina asta? Indiferent ce motiv ar fi avut, femeia zâmbăreață și cea îmbătrânită au venit și au condus-o afară cu foarte mare blândețe, iar cei doi bărbați s-au lăsat în genunchi, în sângele care se împrăștia, și au sărutat podeaua de lemn. Au ridicat cele două părți ale caprei și le-au scos de acolo. Mi-aș fi dorit să nu fi făcut asta. Mi-ar fi plăcut să rămână cineva cu mine în sala cea mare, cu pereți de lemn. Dar eram singură, în zăpușeală și în întuneric, și apoi am auzit dangătul gros al clopotelor din Kathmandu acoperind zgomotul traficului când au început să se legene și să bată. Ușile s-au deschis pentru ultima oară și în prag stăteau femeile, scăldate în lumină.

- De ce m-ai lăsat singură? am strigat. Cu ce am greșit?

- Cum ai fi putut să greșești cu ceva, zeiță? a spus femeia bătrână și zbârcită care, împreună cu însoțitoarea ei, avea să-mi devină mamă, și tată, și învățătoare și soră. Acum vino cu noi și grăbește-te. Regele așteaptă.

¹ Cuțit greu și curbat din Nepal, folosit atât ca unealtă, cât și ca armă (n. tr.).

Kumarima Surâzătoare și Kumarima înaltă (cum aveam să le numesc, în gândul meu, de atunci înainte) m-au luat fiecare de câte o mână și m-au condus, zburdând, către templul lui Hanuman¹, care ni se contura, măreț, înaintea ochilor. O căraruie de mătase albă se întindea de la picioarele treptelor sale până la un palat de lemn din apropiere. Oamenilor li se îngăduise să intre în piață și se înghesuiau pe ambele margini ale drumului ritualic, ținuti la distanță de poliție și de roboții Regelui. Acele mașini de luptă strângeau în mâini torțe aprinse. Focul licărea izvorând din lamele ucigătoare. În piața întunecată domnea o liniște profundă.

- Casa ta, zeiță, a spus Kumarima Surâzătoare, aplecându-se ca să-mi șoptească la ureche. Pășește pe mătase, *devi*. Nu te abate de la ea. Te țin de mână, ești în siguranță alături de mine.

Am mers între Kumarimele mele, fredonând o melodie pop pe care o auzisem la radio în dimineața aceea. Când m-am uitat peste umăr, am văzut că lăsasem două șiruri de urme însângerate.

Nu faci parte din nici o castă, nu locuiești în nici un sat, nu ai nici o casă. Palatul ăsta e căminul tău - și cine și-ar dori un altul? Pentru tine l-am făcut să arate superb, fiindcă n-o să-1 părăsești decât de șase ori pe an. Tot ce îți e necesar se află între aceste ziduri.

Nu ai nici mamă, nici tată. Cum ar putea o zeiță să aibă părinți? Nu ai nici frați, nici surori. Regele e fratele tău, iar țara lui ți-e soră. Preoții care te însoțesc sunt creaturi neînsemnate. Noi, Kumarimele tale, suntem mai puțin decât nimic. Țărână, praf, unelte. Poți să spui orice, iar noi trebuie să ne supunem.

Așa cum spuneam, n-o să ieși din palat decât de șase ori pe an. O să fii purtată cu un palanchin. Oh, e superb, numai lemn sculptat și mătase. În afara palatului, nu trebuie să atingi pământul. În momentul în care l-ai atins, divinitatea ta dispare.

Regele maimuțelor din mitologia indiană, fiul lui Vayu, zeul vântului (n. tr.).

O să fii înveșmântată în roșu, cu părul prins într-un coc în creștetul capului și cu unghiile mâinilor și picioarelor vopsite. O să porți pe frunte *tilak* -ul lui Shiva. O să te ajutăm să te deprinzi cu toate, până când îți vor deveni o a doua natură.

O să vorbești numai între pereții palatului, dar, chiar și atunci, foarte puțin. Tăcerea i se potrivește lui Kumari. N-o să zâmbești și n-o să-ți trădezi nici o emoție.

N-o să ai nici o rană. Nici o julitură, nici o zgârietură. Puterea stă în sânge și, atunci când sângele se scurge, *devi* pleacă. În ziua primei tale pierderi de sânge, chiar dacă o să fie doar o singură picătură, o să-i spui preotului, iar el o să-l înștiințeze pe Rege că zeița a plecat. N-o să mai fii divină, o să părăsești palatul și o să te-ntorci la familia ta. N-o să ai nici o rană.

Nu ai nume. Ești Taleju, ești Kumari. Ești zeița.

Acestea sunt instrucțiunile pe care mi le-au șoptit cele două Kumarime ale mele în timp ce treceam printre preoți îngenuncheați, îndreptându-ne către Regele ce își purta coroana ca pe o creastă din diamante, smaralde și perle. El a făcut o *namaste*² în fața mea, apoi ne-am așezat alături, pe tronuri în formă de lei, iar sala prelungă a vibrat în sunetul clopotelor și al tobelor din piața Durbar. Imi amintesc cum m-am gândit că un Rege trebuie să se plece înaintea mea, dar că există reguli pe care trebuie să le respecte până și zeițele.

Kumarima Surâzătoare și Kumarima înaltă. Mi-o readuc în memorie mai întâi pe cea de a doua, pentru că se cuvine să dăm întâietate vârstnicilor. Era aproape tot atât de înaltă ca oamenii de la Apus, fiind subțire ca o creangă la vreme de secetă. La început, mi-a fost teamă de ea. Pe urmă i-am auzit glasul și spaima mi-a dispărut pentru totdeauna; vocea ei era la fel de dulce ca a unei păsări cântătoare. Când îți vorbea ea, simțai că știi totul. Kumarina înaltă locuia

Pată ornamentală, purtată pe frunte mai ales de hinduși (n. tr.).

Ușoară plecăciune, cu palmele lipite una de cealaltă în dreptul pieptului (n. tr.).

într-un mic apartament de deasupra unui magazin cu suvenire de la marginea pieței Durbar. De la fereastră, vedea palatul meu, Kumari Ghar, printre turnurile etajate din *dhokas*. Soțul ei murise de cancer la plămâni, din cauza poluării și a țigărilor indiene ieftine. Avea doi băieți înalți, care crescuseră și se căsătoriseră și aveau propriii lor copii, mai mari decât mine. În tot acest timp, avusese în grijă alte cinci Kumari *Devi*.

Pe urmă îmi aduc aminte de Kumarina Surâzătoare. Era scundă și rotofeie și avea probleme de respirație, motiv pentru care folosea filtre de aer, albastre și maro. În zilele când piața Durbar era aurie din pricina smogului, le auzeam șuierând ca niște șerpi. Locuia în noua suburbie de pe dealurile din vest, la o mare distanță chiar și pentru automobilul regal care îi stătea la dispoziție. Copiii ei aveau doisprezece, zece, nouă și șapte ani. Era o fire veselă și mă trata ca pe cel de al cincilea copil al ei, mezinul favorit, dar simțeam că, aidoma bărbatilor-demoni-dansatori, se temea de mine. Oh, să fii mama unei zeițe - ca să spunem așa - era cea mai înaltă onoare la care putea spera o femeie, cu toate că nu puteai aștepta să auzi asta de la vecinii ei din cartier, *să te închizi în cutia aia oribilă de lemn, plus tot sângele ala, medieval, medieval*, dar ei nu erau în stare să înțeleagă. Cineva trebuia să-l apere pe Rege de cei care ne-ar fi transformat într-o altă Indie sau, și mai rău, într-o altă Chină; cineva trebuia să păstreze vechile obiceiuri din regatul sfânt. Am înțeles repede care era diferența dintre cele două. Kumarima Surâzătoare îmi era mamă din datorie. Iar

A

Kumarima înaltă din dragoste.

N-am aflat niciodată adevăratele lor nume. Stăteau cu mine de-a lungul zilelor și al nopților în schimburi a căror lungime creștea și descreștea într-un ritm asemănător cu al fazelor lunii. Kumarima Surâzătoare m-a găsit o dată privind luna plină prin ochiurile unui *jali*', într-una dintre rarele nopți în care cerul era limpede și pur, și a țipat

Dantelă de piatră, specifică arhitecturii islamice și mai ales celei indiene (n. tr.).

la mine: *nu te uita la chestia aia, o să aducă sângele asupra ta, micuță devi și n-o să mai fii zeiță.*

Între zidurile de lemn și regulile de fier din Kumari Ghar, anii seamănă unul cu celălalt, curg fără să o știi. Acum cred că aveam cinci ani când am devenit Taleju *Devi*. Cred că era în 2034. Dar o parte dintre amintiri răzbat la suprafață, ca florile deasupra zăpezii.

Ploile musonice prelingându-se pe pantele abrupte ale acoperișurilor, apa năvălind și bolborosind în rigole și obloanele care se desprindeau din balamale în fiecare an, zăngănind în bătaia vântului. Pe atunci aveam musoni. Demonii tunetului coborâți din munți, înconjurând orașul, camera mea luminată de licărirea fulgerelor. Kumari-ma înaltă venea să vadă dacă era nevoie să-mi cânte ca să adorm, dar nu-mi era frică. O zeiță nu se poate speria de furtună.

Ziua în care am ieșit să mă plimb în mica grădină, când Kumari-ma Surâzătoare a scos un țipăt și a căzut la picioarele mele în iarbă și cuvintele prin care voiam să-i cer să se ridice, să nu mă venereze îmi erau pe buze când a prins, între degetul mare și cel arătător, ceva care se răsucea și se zvârcolea, încercând să găsească un loc de care să-și fixeze ventuza: o lipitoare verde.

Dimineața în care Kumarima înaltă a venit să-mi spună că oamenii ceruseră să mă arăt în fața lor. La început, am crezut că era minunat fiindcă doreau să vină și să mă privească ieșind pe micul meu *jharoka*¹, în veșmintele mele, pudrată și plină de bijuterii. Acum găsesc că era exasperant; toți ochii ăia rotunzi și toate gurile căscate. Era la o săptămână după ce îmi sărbătorisem a zecea aniversare. Îmi amintesc că peste chipul Kumarimei înalte a trecut un zâmbet pe care a încercat să și-l ascundă. M-a dus în *jharoka*, ca să le fac cu mâna oamenilor din curte și am văzut o sută de fețe de chinezi ridicate către mine, apoi le-am auzit vocile înălțându-se, entuziasmate. Am așteptat și am tot așteptat, dar doi turiști nu se dădeau duși. Erau un

¹ Balcon acoperit, ieșit în afara fațadei (n. tr.).

cuplu de oameni simpli, cu fețe întunecate, de localnici, cu haine de oameni de la țară.

- De ce ne silesc să așteptăm? am întrebat.

- Fă-le cu mâna, m-a îndemnat Kumarima înaltă. Nu vor nimic mai mult.

Mâna mea ridicată a atras atenția femeii. S-a simțit slăbită și s-a prins de brațul soțului ei. Bărbatul s-a aplecat către ea, apoi și-a înălțat ochii către mine. Am citit multe emoții pe chipul acela: șoc, confuzie, recunoaștere, mirare, speranță. Teamă. Mi-am fluturat mâna și el și-a smucit soția, *uită-te, uita-te-n sus*. Imi amintesc că am zâmbit, în ciuda tuturor regulilor. Femeia a izbucnit în lacrimi. Bărbatul a strigat ceva, dar Kumarima înaltă m-a zorit să plec.

- Cine erau oamenii ăia caraghioși? am întrebat. Purtau amândoi niște pantofi atât de albi.

- Mama și tatăl tău, a spus Kumarima înaltă.

În timp ce mă conducea de-a lungul coridorului Durga¹ cu porunca obișnuită de a nu mătura pereții de lemn cu degetele mele libere, de frica așchiilor, am simțit că mâna în care o strângea pe a mea tremura.

În noaptea aceea am visat visul vieții mele, care nu e un vis, ci una dintre primele experiențe pe care le-am trăit, bătându-mi, bătându-mi și iar bătându-mi la porțile memoriei. E o amintire pe care o alung în timpul zilei, așa că trebuie să se strecoare la vreme de noapte, pe o ușă tainică.

Sunt în cușcă, atârând deasupra unei viroage. Un râu curge sub mine, departe, tulbure din pricina noroiului și a mълului, înspumându-se deasupra bolovanilor și a lespezilor desprinse de pe pantele muntelui. Cablul se întinde deasupra apei, pornind din fața casei mele și îndreptându-se către pășunea de vară, iar eu stau în cușca de

¹ Zeiță vedică a violenței, identificată adesea cu Parvati, soția zeului Shiva, sau cu o ipostază feminină și violentă a acestuia (n. tr.).

sârmă folosită pentru transportul caprelor de-a lungul râului. În spațele meu e șoseaua, răsunând, ca întotdeauna, de zgomotul camioanelor, sunt steagurile de rugăciune și reclama apei îmbuteliată Kinley așezate deasupra ceainăriei familiei, aflată pe marginea drumului. Cușca se mai leagănă încă de pe urma ultimei lovituri de picior a unchiului. Il văd, cu brațele și cu picioarele înfășurate în jurul cablului, aruncându-mi zâmbetul lui știrb. Are fața maronie, arsă de soarele verii, și mâinile crăpate și pătate din cauza încărcăturilor pe care le transportă. Ulei impregnat în crețurile pielii. Strâmbă din nas către mine și își desprinde un picior, împingând înainte scripetele de care e agățată cușca. Roata face să se legene cablul, munții, cerul și râul, dar eu sunt în siguranță în mica mea cușcă pentru capre. Am fost purtată astfel, de multe ori, de-a curmezișul viroagei. Unchiul înaintează câțiva centimetri. Așa traversăm râul, o lovitură de picior după alta, un centimetru după altul.

Nu văd niciodată ce i se întâmplă - poate ceva legat de creier, ca boala pe care o capătă oamenii din Ținutul de Jos când se urcă pe înălțimi. Dar, când îmi arunc din nou ochii către el, unchiul se ține de cablu cu brațul și cu piciorul drept. Mâna și piciorul stâng îi atârnă, zvâcnind ca ale unei vaci cu gâtul tăiat, zgâlțâind cablul și mica mea cușcă. Am trei ani și totul mi se pare caraghios, o șmecherie pe care o face unchiul anume pentru mine, așa că mă legăn și eu, făcând cușca să tresalte, făcându-l pe unchiul să salte în sus și-n jos, în sus și-n jos. Jumătate de trup nu-l ascultă și încearcă să înainteze lăsându-și piciorul să alunece pe cablu, uite așa, să-și arunce cu *iuteală* mâna înainte, ca să nu piardă nici o clipă contactul cu sârma, iar în tot timpul ăsta țopăie în sus și-n jos, în sus și-n jos. Acum încearcă să strige, dar vorbele lui sunt sunete nedeslușite și îi curg balele, fiindcă i-a paralizat o jumătate de față. Acum văd că strânsoarea degetelor încleștate slăbește. Il văd răsucindu-se și piciorul cu cârlig i se desprinde. Cade, cu o jumătate de trup întinzându-se, cu o jumătate de gură urlând. Il văd căzând, îl văd ricoșând de stânci și făcând roata, un lucru pe care

mi-am dorit întotdeauna să-l izbutesc și eu. Il văd izbindu-se în râu și apa cafenie îl înghite.

Fratele meu mai mare a ieșit cu un cârlig și cu o funie și m-a tras înapoi, acasă. Când au aflat că nu țipam, nu tu suspin, nu tu lacrimă, nici măcar o mutră bosumflată, părinții mei au știut că eram menită să fiu zeița. Zâmbeam în cușca mea de sârmă.

Cel mai bine îmi amintesc festivalurile, pentru că numai în timpul lor ieșeam din Kumari Ghar. Dasain, care se ținea la sfârșitul verii, era cel mai important. Vreme de opt zile, orașul era roșu. În ultima noapte stăteam în pat, trează, ascultând vocile din piață, vocile bărbaților care jucau cărți sperând să aibă parte de norocul lui Lakshmi, *devi* a bogăției, vocile ce se uneau într-un singur muget, aducând cu ceea ce îmi imaginam că este vuietul mării. Tata și unchii mei jucaseră în ultima noapte de Dasain. Îmi amintesc că am coborât și am vrut să știu de ce râdea toată lumea, iar ei și-au luat ochii de la cărți și au râs într-adevăr. Nu-mi închipuisem că în lume existau atâtea monede câte erau pe masa aia, dar asta nu era nimic pe lângă ceea ce vedeai în Kathmandu în a opta noapte de Dasain. Kumarima Surâzătoare mi-a povestit că unii dintre preoți aveau nevoie de un an întreg ca să recâștige tot ceea ce pierdeau. Pe urmă venea a noua zi, ziua cea mare, și îmi păraseam palatul, pentru ca orașul să mă venereze.

Călătoream într-o lectică legată de patru pari de bambus, tot atât de groși cât trupul meu, și purtată de patru bărbați. Înaintau cu delicatețe, făcând cu mare grijă fiecare pas, pentru că străzile erau alunecoase. Stăteam pe tronul meu de aur, înconjurată de zei, de preoți și de asceți *saddhu* înnebuniți după cele sfinte. Lângă de mine erau Kumarimele, cele două Mame ale mele, atât de superbe și de împodobite cu machiajul și cu rochiile și voalurile lor roșii încât nu mai semănau deloc cu niște făpturi de pe acest pământ. Dar glasul Kumarimei înalte și zâmbetul Kumarimei Surâzătoare mă făceau să mă simt în siguranță în timp ce înaintam, alături de Hanuman și Taleju,

înconjurată de urale, de cântece, de steaguri strălucitoare profilate pe cerul albastru și de mirosul pe care mi-l aminteam din noaptea în care devenisem zeiță, mirosul sângelui.

De sărbătoarea Dasain din anul acela, orașul m-a întâmpinat așa **Cum** nu o mai făcuse niciodată. Vuietul din noaptea lui Lakshimi continua în timpul zilei. În calitate mea de Taleju *Devi*, era de așteptat să nu acord atenție unor creaturi atât de umile ca oamenii, dar priveam, cu coada ochilor mei fardați, dincolo de roboții de pază care mergeau în cadență cu purtătorii lecticii mele, și vedeam că străzile răsfirate din *stupă*¹ din Chhetrapati erau ticsite de trupuri. Țineau în mâini sticle de plastic din care azvârleau în văzduh jeturi scânteietoare de apă ce se împrăștiau în curcubee minuscule, revărsându-se asupra lor și udându-i până la piele, dar nu se sinchiseau de asta. Aveau chipurile răvășite de delirul rugăciunii.

Kumarima înaltă mi-a observat nedumerirea și s-a aplecat ca să mi se adreseze în șoaptă.

- Fac *puja*², cerând ploaie. Musonii au lipsit pentru a doua oară, *devi*.

Când am vorbit, Kumarima Surâzătoare m-a ascuns în spatele evantaiului, ca să nu mi se vadă buzele mișcându-se.

- Nouă nu ne place ploaia, am spus, cu hotărâre.

- O zeiță nu poate face numai ceea ce îi e pe plac, a răspuns Kumarima înaltă. E o problemă serioasă. Oamenii nu au apă. Râurile au început să sece.

M-am gândit la râul care curgea departe, jos, cu mult sub casa în care mă născusem, la apa vijelioasă de culoarea untului, împestrițată de spumă galbenă. O văzusem înghițindu-mi unchiul și nu izbuteam să-mi imaginez că ar fi putut săraci vreodată, pierzându-și vlaga și subțiindu-și undele.

Altar budist în formă de dom (n. tr.).

Formă rituală de devoțiune (n. tr.).

- Atunci de ce aruncă apa? am întrebat.

- Pentru ca *devi* să le dea mai multă, mi-a explicat Kumarima Surâzătoare.

Dar nu pricepeam ce sens putea avea asta, fie și pentru zeițe, și m-am încruntat, străduindu-mă să-i înțeleg pe oameni, așa că mă uitam exact spre el când a venit către mine.

Avea tenul palid al orășenilor, iar părul pieptănat cu cărare pe stânga îi fâlfâia când s-a desprins din mulțime. Și-a dus pumnii la gulerul cămășii cu dungi în diagonală și oamenii din jur s-au îndepărtat de el ca un talaz. L-am văzut vârându-și degetele mari în două bucle ale unui șnur negru. I-am văzut gura deschizându-se într-un urlet. Pe urmă robotul s-a năpustit asupra lui și am zărit o străfulgerare argintie. Capul tânărului a zburat în aer. Făcuse ochii mari și avea gura rotunjită de la un strigăt ca un *oh!* Ca un puști care își strânge briceagul, mașinăria Regelui Own și-a ascuns lama în teacă înainte ca trupul să înțeleagă că e mort și să cadă la pământ, așa cum se întâmplase cu capra aia caraghioasă din Hanumandhoka. Gloata a țipat și a încercat să se îndepărteze de omul descăpățânat. Purtătorii mei s-au cutremurat și s-au clătinat pe picioare, neștiind încotro să o apuce și ce să facă. Pentru o clipă, am crezut că era posibil să mă lase să cad.

îngrozită, Kumarima Surâzătoare a scos câteva țipete stridente:

- Oh! Oh! Oh!

Fața mea era pătată de sânge.

- Nu e al ei, a strigat Kumarima înaltă. Nu e al ei!

A umezit o batistă cu un strop de salivă. Imi ștergea cu gingășie sângele tânărului de pe față când au apărut membrii gărzii regale, cu costume și ochelari negri, lovind în stânga și în dreapta prin mulțime. M-au luat în brațe, au pășit peste cadavru și m-au urcat în mașina care aștepta.

- Mi-ați pătat machiajul, i-am spus soldatului din gardă în timp ce mașina demara în goană.

Credincioșii abia dacă aveau timp să se ferească din calea noastră **pe** străzile înguste.

În noaptea aceea, Kumarima înaltă a venit în camera mea. Văzduhul vuia de zgomotul elicopterelor care cercetau în amănunt orașul, în căutarea complotiștilor. Elicoptere și mașinării asemănătoare cu roboții Regelui Own, care zburau deasupra orașului Kathmandu scrundu-1 cu ochi de șoim. S-a așezat pe patul meu și a scos o cutiuță transparentă, albastră, protejată de o învelitoare brodată cu roșu și auriu. Înăuntru erau două pastile gălbui.

- Ca să te ajute să dormi.

Am clătinat din cap. Kumarima înaltă a ascuns cutiuța albastră în cutele mânecii ei.

- Cine era?

- Un fundamentalist. Un *karsevak*. Un tânăr nesăbuit, demn de milă.

- Era hindus, dar voia să ne facă rău.

- Asta e nebunia, *devi*. El și cei asemenea lui sunt de părere că regatul nostru a devenit prea occidental, că s-a îndepărtat prea mult de rădăcinile și de adevărurile lui religioase.

- Și ne-a atacat pe noi, Taleju *Devi*. Și-ar fi aruncat în aer propria zeiță, dar robotul l-a lăsat fără cap. E aproape la fel de straniu ca oamenii care aruncă apă în ploaie.

Kumarima înaltă și-a plecat fruntea. Și-a strecurat mâna sub eșarfa cu care își încingea mijlocul și a scos un al doilea obiect pe care l-a așezat pe pătura mea groasă tot atât de ceremonios cum pusese pilulele. Era o mănușă subțire, cu un singur deget, pentru mâna dreaptă; pe partea din spate avea lipită o buclă de plastic, de forma unui fetus de capră, din cale-afară de minuscule.

- Știi ce e?

Voluntar care luptă pentru o cauză religioasă (n. tr.).

Am dat din cap. Fiecare habotnic care făcea *puja* pe străzi părea să aibă unul, toți țineau mâna dreaptă în sus, ca să-mi capteze imaginea. Un palmar.

- Îți trimite mesaje în cap, am șoptit.

- Țsta e cel mai puțin important lucru pe care îl poate face, *devi*. Gândește-te la el ca la un *jharoka*, numai că de data asta e vorba de un balcon care dă într-o lume de dincolo de piața Durbar, de dincolo de Kathmandu și de dincolo de Nepal. E un *aeai*, o inteligență artificială, un obiect care gândește, ca mașinăriile de acolo, de sus, dar mult mai inteligent. Ele sunt în stare să zboare și să vâneze și nu pot să facă prea multe alte lucruri, dar acest *aeai* îți poate spune tot ce vrei să știi. E suficient să întrebi. Și sunt lucruri pe care trebuie să le afli, *devi*. N-o să fii Kumari pentru vecie. O să vină și ziua în care o să părăsești palatul și-o să te întorci în lume. Eu am văzut înaintea ta toate lucrurile astea. S-a întins ca să-mi ia obrazii în mâini, apoi s-a retras. Ești o făptură deosebită, *devi* a mea, dar deosebiriile de care e nevoie ca să devii Kumari îți vor face viața grea în lume. Oamenii vor vedea în ele o boală. Mai rău decât atât, chiar...

Și-a ascuns emoția așezându-mi cu gingășie receptorul în formă de fetus după ureche. Am simțit plasticul alunecându-mi pe piele, apoi Kumarima înaltă și-a pus mânușa, și-a fluturat mâna cu degetele într-o *mudră*¹ și am auzit vocea ei răsunându-mi în cap. În aerul dintre noi s-au conturat cuvinte strălucitoare și ea m-a învățat, cu migală, cum să le citesc.

Nu lăsa pe nimeni să afle asta, spunea dansul mâinii ei. Nu povesti nimănui, nici măcar Kumarimei Surâzătoare. Știu că îi spui așa, dar ea n-ar înțelege. Ar spune că ăsta e un obiect murdar, o impuritate. Într-un fel, nu se deosebește prea mult de bărbatul care a încercat să-ți facă rău. O să fie secretul nostru, doar al tău și al meu.

O poziție a mâinilor și/sau a degetelor, sau un gest ori o acțiune simbolică, expresie a unei stări interioare (n. tr.).

La scurt timp după aceea, Kumarima Surâzătoare a venit să arunce o privire asupra mea, ca să se asigure că n-aveam purici, dar m-am prefacut că dorm. Țineam mânușa și obiectul îți formă de fetus ascunse **sub** pernă. Mi le-am imaginat trimițându-și vorbele către mine prin puful de găscă și prin bumbacul catifelat, atât de catifelat, trimițându-mi vise în timp ce elicopterele și roboții de vânătoare se roteau deasupra mea, în văzduhul nopții. Când s-a auzit și clinchetul zăvorului ușii ei, mi-am pus mânușa și cârligul pentru ureche și am plecat în căutarea ploii rătăcite. Am găsit-o la o sută cincizeci de kilometri în susul drumului, folosindu-mă de ochii unui *aeai* care se învârtea deasupra estului Indiei. Am văzut musonul, o spirală de nori înlănțuiți deasupra mării, părând o gheară de pisică. În sat erau pisici; creaturi suspicioase a căror existență se bazează pe șoareci și pe orz. În Kumari Ghar nu era îngăduit să aduci nici o pisică. Mi-am coborât privirea asupra regatului meu, dar n-am izbutit să deslușesc nici un oraș și nici un palat și nu m-am zărit nici măcar pe mine. Am văzut munți, munți albi, încununați cu gheață cenușie și albastră. Eram zeita acesteia. Și inima mi-a părăsit pieptul, pentru că nu era nimic, decât o crustă minuscule de stâncă deasupra lumii imense care atârna sub ea ca ugerul plin al unei vaci, bogat și îngreunat de oameni, de orașele lor splendide și de națiunile lor luminate. India, locul unde ni s-au născut zeii, locul de unde ni se trag numele.

După trei zile, poliția prinsese complotiștii și afară ploua. Norii **se** lăsaseră în jos, deasupra orașului Kathmandu. Apa spăla culorile templelor din piața Durbar, dar oamenii de pe străzile noroioase băteau în cutii de conserve sau în pocale de metal, slăvind-o pe Taleju *Devi*.

- Ce-o să se întâmple cu ei? am întrebat-o pe Kumarima înaltă. Cu oamenii răi?

- Probabil că vor fi spânzurați.

În toamna aceea, după execuția trădătorilor, nemulțumirea s-a revărsat în sfârșit pe străzi, precum sângele unui animal sacrificat. Cele

două tabere invocau numele meu: poliția și demonștrânții. Alții mă înălțau deja la rangul de simbol a tot ce era bun în regatul nostru, dar și a tot ceea ce era rău. Kumarima înaltă a încercat să-mi explice cum stăteau lucrurile, dar, în lumea aceea nebună și periculoasă, atenția mi se îndreptase în altă parte, către vechiul și imensul ținut din sud, răsfirat ca o fustă împodobită cu giuvaieruri. Intr-un asemenea moment, era ușor să fii atras de adâncurile înspăimântătoare ale istoriei sale, de zeii și de războinicii care o traversaseră, imperiu după imperiu după alt imperiu. Patria mea fusese întotdeauna pătimașă și liberă, dar i-am descoperit pe bărbații care au slobozit India din robia Ultimului Imperiu - bărbați aidoma zeilor - și am văzut că rivalitățile, intrigile și corupția au sfâșiat libertatea dobândită, împărțind-o în țări învrăjbite: Awadh și Bharat, Statele Unite ale Bengalului, Maratha, Karnataka.

Nume și locuri legendare. Cetăți strălucitoare, tot atât de vechi ca istoria însăși. Acolo, *aeai-urile* bântuiau pe străzi ca niște *gandhava*. Bărbații erau de patru ori mai mulți decât femeile. Vechile diferențe fuseseră date uitării și femeile își alegeau soți aflați, pe scara casteilor, cât mai sus cu puțină, iar bărbații își luau soții de cât mai jos. Liderii lor, partidele și mașinațiunile politice mă captivau tot atât de mult precum îl captivau pe oricare dintre cetățenii acelor locuri, poveștile siropoase generate de *aeai-uri*, pe care le îndrăgeau atât de mult. În iarna aceea timpurie și grea în care poliția și roboții Regelui restauraseră vechea ordine în orașul de dincolo de piața Durbar, spiritul meu era în Indiile de Jos. Fără liniște pe pământ și în cele trei ceruri. M-am trezit într-o dimineață și am văzut zăpada căzută peste palatul de lemn; acoperișurile templelor din piața Durbar erau grele de omăt, ca niște moșnegi încruntați și înghețați. Știam că vremea aceea neobișnuită nu era lucrătura mea, ci rezultatul schimbărilor enorme și încete ale climei. Kumarima Surâzătoare a venit alături de

Spiritele eterice ale morților care își așteaptă în această stare reîncarnarea (n. tr.).

mine în *jharoka* în timp ce priveam fulgii deși, pufoși ca scrumul, care coborau din cerul alburiu. A îngenunchat în fața mea, frecându-și palmele una de alta la adăpostul manșetelor mânecilor ei largi. Suferea cumplit din pricina frigului și a umezelii.

- *Devi*, nu ești tu unul dintre copiii mei?

Am clătinat din cap, dorind să spun da.

- *Devi*, ți-am dat eu vreodată, oricând, ceva care nu era cel mai bun lucru cu putință?

Repetând gestul făcut de colega ei cu un anotimp în urmă, a scos din mânecă o cutiuță de plastic pe care mi-a pus-o în palmă. M-am lăsat pe spătarul scaunului, temându-mă de obiectul acela așa cum nu mă temusem niciodată de ceva oferit de Kumarima înaltă.

- Știu cât de fericiți suntem aici cu toții, dar ceva trebuie să se schimbe întotdeauna. Schimbări în lume, cum e zăpada asta - neferască, *devi*, nedreaptă - schimbări în orașul nostru. Și noi, aici, înăuntru, nu suntem imuni, floricica mea. Și tu o să te schimbi, *devi*. Tu, trupul tău. O să devii femeie. Dacă mi-ar sta în puteri, n-aș lăsa să ți se întâmple asta, *devi*. Dar nu pot. Nimeni nu poate. Ceea ce îți pot oferi este... o amânare. O stagnare. Ia astea. Vor încetini ritmul schimbărilor. Sper că vreme de ani de zile. Pe urmă o să putem fi fericiți aici, împreună, *devi*.

Schițând pe jumătate o plecăciune respectuoasă, și-a ridicat ochii către ai mei. Mi-a zâmbit.

- Am vrut eu vreodată altceva decât ceea ce era mai bun pentru tine?

Am întins mâna. Kumarima Surâzătoare mi-a răsturnat pastilele în palmă. Am strâns pumnul și m-am lăsat să alunec de pe tronul sculptat. În timp ce intram în camera mea, am auzit-o pe Kumarima Surâzătoare intonând rugăciuni de mulțumire către zeițele gravate. M-am uitat la pilulele din palmă. Albastrul lor părea o culoare atât de nepotrivită! Mi-am umplut ceașca în mica mea cameră de baie și le-am înghițit, cu două guri de apă, în jos, în jos.

După aceea au început să apară în fiecare zi, două pastile, albastre precum domnul nostru Krishna, ivite pe noptiera mea ca prin farmec. Dintr-un anumit motiv, nu i-am povestit niciodată nimic Kumarimei înalte, nici chiar atunci când spunea cât devenisem de agitată, de distrată și de absentă în timpul ceremoniilor. Am dat vina pe niște *devi* ascunse în pereți, care îmi vorbeau în șoaptă. Știam destul de multe despre felul meu *deosebit* de a fi, pe care ceilalți îl numeau *dereglarea* mea, pentru ca să-mi dau seama că vorbele nu aveau să-mi fie puse la îndoială. În iarna aceea, am fost obosită și letargică. Simțul mirosului mi se ascuțise, sesizam până și cele mai firave miresme, iar fețele oamenilor care alcătuiau curtea mea, stupide și ridicate în sus cu o privire radioasă, mă scoteau din sărite. Treceau săptămâni întregi fără să mă arăt. Coridoarele de lemn căpătaseră un miros pătrunzător și stăruitor de sânge închegat. Cu vederea interioară a demonilor, puteam să deslușesc că trupul meu era atunci un câmp de luptă pe care se purta războiul chimic dintre propriii mei hormoni și pilulele Kumarimei Surâzătoare, stavilele în calea pubertății. În anul acela, primăvara era noroasă și umedă, iar eu mă simțeam imensă, cu capul buhăit, un balon care se împleticea, cutreierat de fluide, ascuns sub straie și sub machiajul ca de ceară. Am început să arunc micile pilule albastre în comodă. De când eram Kumari, se perindaseră șapte Dasain.

Crezusem că o să mă simt ca mai înainte, dar asta nu s-a întâmplat. Nu eram bolnavă, cum aveam senzația când luam pastilele, eram sensibilă, conștientizându-mi cu intensitate propriul trup. Stăteam în patul meu de lemn și simțeam cum mi se lungeau picioarele. Eram foarte, foarte conștientă de existența sfârcurilor mele minuscule. Căldura și umiditatea erau din ce în ce mai cumplite, sau așa mi se părea mie.

Aș fi putut să-mi deschid în orice clipă palmarul și să-l întreb ce mi se întâmpla, dar n-am făcut-o. Mă temeam să nu-mi spună că divinitatea mi se apropia de sfârșit.

Kumarima înaltă trebuie să fi observat că tivul rochiei mele nu mai mătura podelele, dar Kumarima Surâzătoare a fost cea care a facut un pas înapoi când ne grăbeam spre sala *darshan'*, a ezitat o clipă, apoi a spus, cu blândețe și zâmbind, ca întotdeauna:

- Ce repede crești, *devi*. Mai ești încă?... Nu, iartă-mă, sigur că da... Trebuie să fie din pricina vremii, îi face pe copii să se înalțe iute, ca buruienile. Ai mei nu mai încap în nimic, nici o haină nu li se mai potrivește.

În dimineața următoare, când mă îmbrăcam, am auzit o bătaie ușoară în ușă, ca zgredănatul unui șoarece sau ca fâsăitul unei gânganii.

- *Devi?*

Nici o gânganie, nici un șoarece. Am înghețat, cu palmarul în mână, cu receptorul din ureche trăncănindu-mi direct în cap primele știri ale dimineții din Awadh și Bharat.

- Ne îmbrăcăm.

- Da, *devi*, de aceea aș vrea să intru.

Abia am reușit să îndes palmarul sub saltea, de-a valma, înainte ca ușa grea să se rotească în balamale.

- Suntem în stare să ne îmbrăcăm singură încă de când aveam șase ani, am ripostat, cu obraznicie.

- Da, într-adevăr, a răspuns, cu un surâs, Kumarima Surâzătoare. Dar unii dintre preoți mi-au pomenit despre o oarecare lipsă de rigurozitate a veșmintelor rituale.

M-am ridicat în picioare, în cămașa mea de noapte roșie cu auriu, mi-am întins brațele în lături și m-am răsucit ca unul dintre dansatorii în transă pe care îi văzusem pe străzi, din litieră. Kumarima Surâzătoare a oftat.

- *Devi*, știi la fel de bine ca mine că...

În religia hindusă, apariția unei zeități sau persoane binefăcătoare, sau a unui obiect de bun augur (n. tr.).

Mi-am tras cămașa peste cap și am rămas goală, provocând-o să se uite, să-mi cerceteze corpul în căutarea semnelor feminității.

- Vezi? am înfruntat-o.

- Da, a spus Kumarima Surâzătoare, dar ce-ai după ureche?

S-a întins ca să-mi apuce cârligelul. L-am ascuns în pumn cât ai clipi.

- E ceea ce cred eu? a spus Kumarima Surâzătoare, un trup îndesat, zâmbind ușor și umplând spațiul dintre mine și ușă. Cine ți l-a dat?

- E al nostru, am declarat, cu cea mai poruncitoare voce cu putință, dar nu eram decât o fetiță despuiată, de doisprezece ani, căzută în greșeală și surprinsă, și vorbele mele nu aveau nici o greutate.

Mi-am încleștat pumnul mai tare.

- Suntem o zeiță, nu ne poți porunci.

- Zeița e zeiță prin faptele sale, iar tu te porți acum ca un copil obraznic. Arată-mi.

Era o mamă și eu eram copilul ei. Degetele mi s-au desfăcut. Kumarima Surâzătoare s-a ferit cu scârbă, de parcă aș fi fost un șarpe veninos. În ochii credinței ei, eram.

- Mizerie, a spus, cu voce pierită. S-a stricat, s-a stricat totul. A ridicat tonul. Știu cine ți-a dat asta!

Înainte ca degetele să apuce să mi se închidă, mi-a smuls spirala de plastic din palmă. A aruncat receptorul pe podea de parcă ar fi ars-o. I-am văzut tivul rochiei ridicându-se, i-am văzut călcâiul coborând, dar era lumea mea, oracolul meu, fereastra mea către frumusețe. M-am aruncat ca să salvez minusculul fetus de plastic. Nu-mi amintesc nici durerea, nici șocul, nu-mi amintesc nici măcar țipătul strident, de oroare și de spaimă al Kumarimei Surâzătoare în timp ce piciorul ei se năpustea, dar o să am întotdeauna în fața ochilor vârful degetului meu arătător de la mâna dreaptă, din care a țâșnit un jet de sânge roșu.

Străbăteam orașul Delhi în grabă, la ora de vârf a serii, cu *pallav*-ul sari-ului meu galben fluturând în vânt. Lovind în claxon cu baza

palmei, șoferul micului *phatphat* în culorile viespii s-a angajat într-o triplare periculoasă, strecurându-se printre un autotren masiv pe care erau pictate, în tonuri țipătoare, zeități și *apsara*¹ și un Maruti guvernamental de culoare crem și a pătruns în marea *chakra* a traficului din jurul pieței Connaught. În Awadh conduci cu urechile. Urletele sirenelor și ale claxoanelor și clopoțeiilor ricșelor-triciclete te asaltează, în același timp, din toate părțile. Încep cu mult înaintea primelor triluri ale păsărilor din zorii zilei și amuțesc târziu, după miezul nopții. Șoferul a ocolit un *saddhu* care se plimba pe mijlocul drumului cu același calm cu care traversăm noi apele Sfântului Fluviu Yamuna. Avea trupul vopsit în alb, cu cenușă sacră, o stafie îndoliată, dar tridentul lui Shiva din mâna sa strălucea, roșu ca sângele, în razele soarelui coborât spre asfințit. Crezusem că orașul Kathmandu era murdar, dar lumina aurie din Delhi și amurgurile sale incredibile trădau o poluare cu mult mai mare. Îngrămădită în partea din spate a autoricșei, alături de Deepti, purtam o mască de smog și ochelari, ca să-mi protejez machiajul delicat al ochilor. Dar capătul sari-ului îmi flutura peste umăr, în bătaia vântului serii, și se auzea clinchetul clopoțeilor de argint.

Mica noastră flotilă era compusă din șase vehicule. Acceleram de-a lungul bulevardelor largi construite în epoca guvernării britanice, pe lângă clădirile lătărețe din vechea Indie, îndreptându-se către turlile de sticlă din Awadh. În jurul lor se învârteau păsări negre de pradă, gunoieri, culegători de leșuri. Am virat, pe sub umbra răcoroasă a arborilor *neem*, intrând pe aleea din fața unui bungalow guvernamental. Torțe aprinse ne luminau drumul către portalul sprijinit pe coloane. Slujitorii casei, în uniforme Rajput² ne-au condus către cortul *shaadi*.

Zeite vedice secundare, dansatoare, cântărețe și curtezane cerești,enerate ca întruchipări ale frum

² Membru al castei militare dominante din nordul Indiei (n. tr.).

Mamaji sosise înaintea oricăreia dintre noi. Se agita, foindu-se printre fetișcanele ei; o ușoară atingere, o apăsare a palmei, frecând, o îndreptare a umerilor, o dojana.

- Stați drepte, drepte, nu avem nici o alunecare de teren aici. Aici, la *shaadi*, fetele mele vor fi cele mai frumoase, m-ați auzit?

Shweta, asistenta ei ciolănoasă, cu gura spurcată, ne-a adunat măștile de smog.

- Acum, fetelor, palmarele pregătite.

Cunoșteam poziția exersată îndelung, într-un stil aproape ostășesc. Mâna ridicată, mânușa pusă, inele puse, cârligul receptor în spatele cercelului, ascuns cu decență după *dupatta*¹ cu franjuri care acoperea capul fiecăreia dintre noi.

- În seara asta avem parte de cea mai bună lume din Awadh. *Creme de la creme*.

Abia dacă am clipit în timp ce prezentările mi se derulau în viziunea interioară.

- Gata, fetelor, de la stânga, primele douăsprezece, câte două minute fiecare, apoi trecem la următoarea de pe listă. Rapid.

Mamaji a bătut din palme și noi ne-am așezat în șir. O orchestră a atacat un potpuriu de melodii din *Town and Country*¹, povestea siropoasă care, în sofisticatul Awadh, era o obsesie națională. Stăteam acolo, în picioare, douăsprezece soțioare în devenire, în timp ce slujitorii Rajput ridicau partea din spate a cortului.

Răpăitul aplauzelor ne-a înconjurat ca o rafală de ploaie. O sută de bărbați formau un semicerc rudimentar, bătând entuziasmați din palme, cu fețele strălucind în lumina lampioanelor de carnaval.

Când am sosit în Awadh, primul lucru care mi-a sărit în ochi au fost oamenii. Oameni împingându-se, oameni vorbind, oameni trecând în grabă unii pe lângă alții fără o nici o privire, fără nici un

¹Eșarfă lungă (n. tr.).

²Orașul și Țara (n. tr.).

cuvânt, fără nici un semn de recunoaștere. Crezusem că orașul Kathmandu avea mai mulți locuitori decât își poate imagina o minte omenească. Dar nu văzusem Vechiul Delhi. Zgomotul neînterupt, indiferența cea de toate zilele, precum și lipsa oricărui respect m-au înspăimântat. Puteai să te pierzi cu desăvârșite în marea aceea de chipuri, ca o picătură de ploaie într-o cisternă. Pe urmă am observat că toate chipurile erau de bărbați. Șoaptele palmarului meu fuseseră adevărate. Erau câte patru bărbați pentru fiecare femeie.

Bărbați eleganți, bărbați deștepți, bărbați bogați, bărbați ambițioși, bărbați atașați de carieră și de proprietate, bărbați puternici și cu perspective. Bărbați lipsiți de speranța de a se însura vreodată cu femei din propria lor clasă socială sau castă. Bărbați cu puține șanse de a se însura vreodată. *Shaadi* fusese cândva cuvântul care însemna petrecere de nuntă, mirele pe frumosul lui cal alb, părând atât de nobil, mireasa timidă și fermecătoare în spatele voalului ei auriu. Pe urmă s-a transformat într-un alt nume al agențiilor matrimoniale: „Frumoasă, tenul de culoarea spicului de grâu, casta Agarwal, masterat în Economia și Administrarea Afacerilor în Statele Unite, caută similar din administrația civilă sau militară în vederea căsătoriei.” Acum e o paradă de mirese, o piață a căsătoriilor pentru bărbații singuri, cu zestre mare. Zestre din care se plătește un comision generos către Agenția *Shaadi* cu Fete Frumoase.

Fetele Frumoase aliniate în partea stângă a Zidului de Mătase care se întinde pe toată lungimea grădinii bungalow-ului. Primii doisprezece bărbați adunați în dreapta. Rotofei și dichisiți, dar îmi puteam da seama că erau nervoși. Peretele despărțitor nu era altceva decât un șir de sari-uri prinse cu ace de siguranță de o frânghie întinsă între doi montanți de plastic, fluturând în vântul tot mai puternic al serii. Un simbol al decenței. Nici măcar nu era din mătase.

Reshmi trebuia să se apropie prima de Zidul de Mătase și să vorbească. Era o fată din casta Yadav, de la țară, din Uttaranchal, cu mâini mari și fața lată. Fiica unui țăran. Știa să gătească, să coasă și să

cânte, să țină socotelile gospodăriei, să se descurce cu slugile, fie ele oameni sau *aeai*. Primul ei pretendent era un bărbat cu fața de nevăstuică, cu bărbia căzută, în costum alb, de angajat guvernamental, și cu o pălărie à la Nehru. Cu dinți urâți. N-avea cum să fie ales. Ori-care dintre noi i-ar fi putut spune că își aruncase pe apa sâmbetei taxa de participare la *shaadi*, dar cei doi s-au salutat făcând câte o *namaste*, apoi au prins să se îndepărteze mergând alături, dar păstrând între ei distanța de trei pași impusă de reguli. După mica plimbare, Reshmi avea să facă un ocol și să se așeze în coada șirului, urmând să-și întâlnească noul pretendent. La *shaadi-urile* mari ca acela, picioarele mele sângerau până la sfârșitul nopții. Urme roșii pe dalele de marmură din curtea *haveli-ului* lui Mamaji.

Eu am mers alături de Ashok, un tip voinic, sferic, de vreo treizeci și doi de ani, care găfâia puțin în timp ce se dădea de-a dura. Purta o *kurta*² imensă, albă, la modă în sezonul acela, cu toate că era un punjabi din a patra generație. Podoabele lui de mire se rezumau la o barbă rebelă și la un păr unsuros, care mirosea a prea multă pomadă Dapper Deebak. Chiar înainte de a mă saluta cu o *namaste*, am știut că era la prima lui *shaadi*. Îi vedeam ochii mișcându-se în timp ce îmi citea prezentarea, care părea să planeze în fața lor. Nu aveam nevoie s-o citesc pe a lui ca să știu că era un *dataraja*, pentru că nu vorbea despre nimic altceva cu excepția lui însuși și a lucrurilor mărețe pe care le făcea; descrierea unui nou șir de procesoare cu proteine, soft-urile pe care le reproducea, *aeai-urile* pe care le creștea în colecțiile lui, călătoriile lui în Europa și în Statele Unite, unde toată lumea auzise de el și unde tot soiul de personalități îl întâmpinau cu brațele deschise.

- Bineînțeles că Awadh-ul n-are de gând să ratifice vreodată legile lui Hamilton - nu contează cât de apropiat de președintele McAuley e ministrul Shrivastava - dar, dacă ar fi făcut-o, dacă ne-am

Reședință particulară (n. tr.).

Cămașă largă și lungă, care ajunge până la genunchi (n. tr.).

i permis acele mici abateri de la logica faptelor - ei bine, ar fi fost sfârșitul economiei noastre. Awadh înseamnă IT, în Mehrauli avem mai mulți licențiați în domeniul ăsta decât în întreaga Californie. Americanii pot să continue să ia în bătaie de joc sufletul uman, dar *au nevoie* de Nivelul 2,8 al nostru - știi ce înseamnă asta? Un *aeai* poate trece drept om nouăzeci și nouă la sută din timp - pentru că toată lumea știe că nimeni nu ne întrece când e vorba de criptografie cuantică, așa că nu-mi fac griji că va trebui să ne lichidăm baza de date criptate și, chiar dacă s-ar întâmpla așa ceva, ei bine, există întotdeauna Bharat - nu văd dinastia Rana¹ făcând plecăriuni la Washington, nu și în condițiile în care douăzeci și cinci la sută din tranzacțiile internaționale sunt reprezentate de acordarea licențelor pentru *Orașul și Țara...* și reprezintă un profit de sută la sută, generat de *aeai-uri...*

Era un clown mare, afabil și bogat, care ar fi putut cumpăra palamul meu din piața Durbar cu preoții din el cu tot, și m-am pomenit rugându-mă zeiței Taleju să mă salveze de căsătoria cu un astfel de bărbat enervant. A încremenit la jumătatea unui pas, atât de brusc încât eram cât pe ce să mă împiedic.

- Nu trebuie să te oprești, am șuiert printre dinți. Așa e regula.

- Uau, a zis el, rămânând locului ca prostul, cu ochii măriți din cauza surprizei.

Cuplurile s-au îngrămădit în spatele nostru. Cu coada ochiului, am văzut-o pe Mamaji gesticulând grăbită, amenințătoare. Fă-1 s-**o** ia din loc.

- Oh, uau. Ești o fostă Kumari.

- Te rog, atragi atenția asupra ta.

L-aș fi putut smuci de braț, dar asta ar fi fost o greșală mult mai gravă.

- Cum te simți atunci când ești zeiță?

¹ Familie care a uzurpat conducerea Nepalului din 1846 până în 1953, transformându-l pe rege într-o marionetă și moștenindu-și pozițiile din guvern (n. tr.).

- Acum nu sunt decât o femeie ca toate celelalte, am spus.

Ashok și-a dres încet glasul, ca și cum nu s-ar fi lămurit decât într-o mult prea mică măsură, și a reînceput să meargă, cu mâinile încleștate la spate. S-ar putea să-mi mai fi vorbit o dată sau de două ori înainte de a ajunge la capătul Zidului de Mătase și de a ne despărți: nu l-am auzit, n-am auzit muzica, n-am auzit tunetul perpetuu al traficului din Delhi. Nevoia de a plânge, deși știam că nu-mi era îngăduit să o fac, era singura care îmi răsuna în cap, ca un sunet strident între ochi. Gras, egoist, flecar, Ashok mă trimisese înapoi, în noaptea în care încetasem să fiu zeiță.

Tălpi goale lovindu-se de podelele de lemn lustruit ale coridoarelor din Kumari Ghar. Picioare alergând, țipete înăbușite îndepărtându-se încă și mai mult în timp ce îngenuncheam, încă dezbrăcată pentru inspecția Kumarimei, cu ochii la sângele care picura pe lemnul pictat al podelei din vârful degetului meu zdrobit. Nu-mi amintesc nici o durere; era, mai degrabă, ca și cum aș fi privit-o dintr-un alt loc, de parcă fata care o simțea ar fi fost o altă persoană. Departe, foarte departe, Kumarima Surâzătoare rămăsese în picioare, încremenită în timp, cu mâinile la gură, într-un gest de spaimă și de vinovăție. Vocile s-au stins și clopotele din piața Durbar au început să se legene și să bată, strigându-și frații din Kathmandu, până când întreaga vale, de la Bhaktapur până la Trisuli Bazar, răsuna de vestea căderii lui Kumari *Devi*.

Am redevenit ființă omenească în răstimpul unei singure nopți. Am fost dusă în Hanumandhoka - pășind, de data asta, ca oricine altcineva, pe pietrele pavajului - unde preoții au rostit o ultimă *puja*. Le-am înapoiat rochiile mele roșii, și bijuteriile, și cutiile cu farduri, toate împăturite și stivuite cu grijă. Kumarima înaltă îmi adusese haine omenești. Cred că le avea pregătite de o bună bucată de vreme. Regele n-a venit să-și ia rămas-bun. Nu-i mai eram soră. Dar chirurgii lui mi-au reparat degetul foarte bine, cu toate că m-au avertizat că aveam să-1 simt întotdeauna ușor amorțit și inflexibil.

În zori, în timp ce, sub cerul de culoarea caisei, măturătorii st razilor spălau dalele de piatră din piața Durbar, am plecat cu un Mercedes Royal cu ferestrele fumurii și mersul lin. Kumarimele inele și-au luat rămas-bun la poarta palatului. Cea Înaltă m-a îmbrățișat în grabă.

- Oh, aș mai fi avut încă așa de multe de făcut. În fine, va trebui să fie suficient și atât.

Am simțit-o tremurând, lipită de mine, ca o pasăre strânsă prea tare în pumn. Kumarima Surâzătoare n-a putut să mă privească în ochi. Nici nu voiam s-o facă.

În timp ce mașina mă purta prin orașul care se trezea, am încercat să înțeleg cum e când ești om. După ce fusesem zeiță atât de multă vreme, îmi era greu să-mi amintesc că mă mai simțisem vreodată altfel, dar diferența părea să fie atât de mică încât am început să bănuiesc că ești divină numai pentru că oamenii spun așa. Drumul urca prin suburbiile înverzite, acum șerpuind și îngustându-se, plin de autobuze vopsite în culori strălucitoare și de camioane. Casele deveneau tot mai șubrede și mai sărăcăcioase, până ce pe marginea drumului n-au mai fost decât cocioabe și prăvălioare cu *chai'*, apoi am ieșit din oraș - pentru prima oară de când sosisem, cu șapte ani înainte. Mi-am lipit mâinile și fața de geam și m-am uitat în jos, spre Kathmandu, ascuns sub vălul lui de smog ocru. Automobilul s-a alăturat șirului lung de mașini de pe drumul îngust și desfundat care urmărea marginea văii. Deasupra mea, munții presărați cu stâne de capre și cu altare de piatră, fâlfâind steaguri zdrențuite de rugăciune. Sub mine, apa năvalnică, maroniu-gălbuie. Acolo, aproape. M-am întrebat cât de departe în urma mea, pe același drum, se aflau celelalte mașini guvernamentale, cu preoți trimiși să caute fete ce purtau cele treizeci și două de semne ale perfecțiunii. Pe urmă, automobilul s-a înscris pe curba care pătrundea în vale și am ajuns acasă, în satul

Shakya, cu stațiile lui de camioane și cu pompa de benzină, cu prăvăliile și cu templul lui Padma Narteswara, cu copacii prăfuiți, cu inele albe vopsite în jurul trunchiurilor, cu zidul de piatră dintre ei și cu arcada de unde porneau să coboare trepte către terasele casei mele și, pe fundalul acelui petic dreptunghiular de cer înrămat în piatră, cu părinții mei, stând alături și îndesându-se, stingheriți, unul într-altul, exact așa cum îi văzusem ultima oară, zăbovind în curtea palatului Kumari Ghar.

Mamaji era o persoană prea respectabilă pentru a arăta ceva care să aducă a supărare nedisimulată, dar avea alte metode de a-și exprima nemulțumirea. Cea mai mică bucată de *roti*¹ la cină, cea mai mică porție de *dhal*². Sosirea unor fete noi, faceți loc, faceți loc - eu în camera cea mai de sus, cea mai sufocantă, departe de răcoarea bazinului din curte.

- A cerut adresa palmarului meu, am spus.

- Dacă aș fi avut câte o rupie pentru fiecare adresă de palmar, a zis Mamaji. A fost interesat de tine numai ca de o ciudățenie, dragă. Antropologie. N-a avut niciodată de gând să facă o cerere în căsătorie. Poți să-1 dai uitării chiar acum.

Dar surghiunirea mea în turn a fost o pedeapsă ușoară, pentru că m-a ridicat deasupra zgomotului și a gazelor de eșapament din vechiul oraș. Micșorarea porțiilor era o pierdere neînsemnată: mâncarea fusese groaznică în fiecare zi a celor aproape doi ani de când locuiam în *haveli*. Fortul Roșu cu meterezele sale, minaretele și domurile moscheii Jami Mashid și, în spatele lor, turnurile de sticlă scânteietoare și de titan din New Delhi se zăreau, printre zăbrelele de lemn, dincolo de cisternele de apă, de talgerele antenelor de satelit și copiii care jucau crichet pe acoperișuri. Și, deasupra tuturor acestora, stolurile

Pâine nedospită, friptă pe grătar (n. tr.).

² Mazăre (n. tr.).

de porumbei din hulubării, cu inelele de lut prinse de picioare fluierând și cântând în timp ce se învâртеbeau deasupra pieței Chandni Chowk. Iar înțelepciunea de viață adunată de Mamaji o făcuse, de data asta, de rușine, pentru că Ashok îmi trimitea mesaje pe furiș, uneori punându-mi întrebări despre vremea când eram o zeităte, dar cel mai adesea vorbindu-mi despre el și despre planurile și ideile lui mărețe. Cuvintele lui, care pluteau, liliachii, profilându-se, în viziunea mea interioară, pe fundalul formelor complicate ale dantelăriei de piatră *jali*, erau tot atâtea plăceri strălucitoare în zilele acelea de miez de vară. Am descoperit cât de desfătătoare erau discuțiile în contradictoriu despre politică; înfruntam verva lui optimistă cu tot ce aflam de pe canalele de știri. Ținând cont de editoriale, mi se părea inevitabil ca, în schimbul acordării clauzei națiunii celei mai favorizate de către Statele Unite ale Americii, Awadh să ratifice legile lui Hamilton și să trimită în ilegalitate orice *aeai* mai inteligent decât o maimuță langur. Lui Mamaji nu i-am spus nimic despre schimbul nostru de mesaje. L-ar fi interzis, atâta vreme cât Ashok nu făcea o cerere în căsătorie.

Intr-o seară din timpul căldurilor premusonice, când băieții se simțeau prea obosiți chiar și pentru crichet și cerul era un castron de alamă întors cu fundul în sus, Mamaji a venit în foișorul meu din vârful *haveli-ului* bătrânului negustor. Țineam *jali-urile* larg deschise, sfidând buna cuviință, și trombele de căldură înălțate de pe aleile de dedesubt agitau perdele de voal.

- Incă mai mănânci pâinea mea.

A împins ușor *thali'-ul* meu plin cu mâncarea ei. Era prea cald ca să mănânci, prea cald ca să faci orice altceva decât să zaci, în așteptarea ploii și a răcorii, dacă aveau să mai vină în anul ăla. De jos, din curte, îmi ajungeau la urechi vocile fetelor care se bălăceau cu picioarele în apa din bazin. În ziua aceea, mi-ar fi plăcut să stau și eu pe

Tavă rotundă pe care se află mai multe boluri mici, conținând diferite feluri de mâncare (n. tr.).

dalele de pe margine, dar eram dureros de conștientă că locuiam în *haveli-ul* Agenției *Shaadi* cu Fete Frumoase de mai multă vreme decât oricare dintre ele. Nu voiam să devin Kumarima lor. În plus, aflaseră despre copilăria mea din șoaptele care circulau de-a lungul coridoarelor de marmură și mi-ar fi cerut mici *puja*, miracole mărunte care să le ajute să-și găsească bărbatul potrivit. Nu mai acordam așa ceva, nu fiindcă m-aș fi temut că nu mai aveam nici o putere - pentru că nu avusesem niciodată - dar ceea ce emana din mine pătrundea în ele și de aceea aveau parte de bancheri, de președinți de companii de televiziune și de furnizori de Mercedes-uri.

- Ar fi trebuit să te las în cloaca aia din Nepal. Zeiță! Ha! Și eu, care mi-am închipuit, ca proasta, că dădusem peste o comoară. Bărbații! S-ar putea să dețină opțiuni pentru titluri și să aibă apartamente pe Chowpatty Beach, dar, în adâncul sufletului lor, sunt tot atât de superstițioși ca orice *yadav* de la țară.

- Imi pare rău, Mamaji, am spus, ferindu-mi privirea.

- Nu te poți abține? Nu te-ai născut perfectă decât în treizeci și două de moduri diferite. Acum ascultă aici, *cho chweet*. Un bărbat a venit să-mi facă o scurtă vizită.

Bărbații treceau pe acolo întotdeauna, ridicându-și ochii către ochiurile *jali-urilor* prin care se strecurau chicotelile și foșnetul veșmintelor Fetelor Frumoase, în timp ce așteptau în curtea răcoroasă ca Shweta să îi prezinte lui Mamaji. Bărbați cu oferte de căsătorie, bărbați cu contracte prenuptiale, bărbați care îi plăteau cota parte din zestre în rate. Bărbați care solicitau întâlniri speciale, intime. Bărbatul care trecuse pe la Mamaji venise pentru ceva din toate astea.

- Un tânăr rafinat, un tânăr frumos, de numai douăzeci de ani. Taică-su e o persoană importantă. A solicitat o întâlnire intimă, cu tine.

Castă ai cărei membri pretind că ar descinde din clanul lui Yadu, cel mai vârstnic dintre fiii regelui legendar Yayati (n. tr.).

Am devenit dintr-odată bănuitoare, dar învățasem, mai degrabă printre Fetele Frumoase din Delhi decât printre preoții și Kumarimele din Kathmandu, să nu las să se citească nimic pe chipul meu fardat.

- Cu mine? O asemenea onoare... și nu are decât douăzeci de ani... și e dintr-o familie atât de bună, cu atât de multe relații.

- E brahman.

- Știu că eu nu sunt decât o fată din Shakya...

- N-ai înțeles. E *brahman*.

Aș mai fi avut încă așa de multe de făcut, zisese Kumarima înaltă când mașina regală se îndepărta de porțile din lemn sculptat ale Kumary Ghar. O șoaptă strecurată pe fereastră mi-ar fi spus totul: *blestemul lui Kumari*.

Shakya se ascundea de mine. Oamenii treceau pe partea cealaltă a străzii, descoperind lucruri pe care să le studieze sau găsindu-și câte ceva de făcut. Prietenii vechi ai familiei dădeau nervoși din cap înainte de a-și aminti că aveau de rezolvat probleme importante. În *chai-dhabas* mi se oferea ceai gratis, ca să mă simt stânjenită și să plec. Prietenii mei erau camionagii, șoferii de autobuz și de pe trailere oprite în stațiile de alimentare cu biodiesel. Probabil că se întrebau cine era fetița stranie, de doisprezece ani, care își pierdea vremea prin jurul parcarilor pentru camioane. Nu mă îndoiesc că unii dintre ei știau mai multe. Sat după sat, oraș după oraș, legenda se răspândea în susul și în josul șoselei din nord. Fosta Kumari.

Pe urmă au început accidente. Un băiat și-a pierdut o jumătate de mână, prinsă în cureaua ventilatorului unui motor de Nissan. Un adolescent a băut *rakshi* contrafăcut și a murit, intoxicat cu alcool. În *chai-dhabas* și în atelierele de reparații se vorbea din nou despre unchiul meu, care se prăbușise, găsindu-și moartea, în timp ce

Ceainării (n. tr.).

Băutură pe bază de mei fermentat, populară în Nepal (n. tr.).

mica zeiță în devenire ȝopăia în leagănul ei de sârmă, răsând, răsând, răsând întruna.

N-am mai ieșit din casă. În vreme ce iarna se înstăpânea în partea de sus a văii Kathmandu, treceau săptămâni întregi fără să-mi părăsesc camera. Zilele se scurgeau în timp ce lapovița îmi biciuia fereastră, vântul apleca steagurile de rugăciune aproape până la orizontală și cablul de sârmă tresălta. Sub el, apa gata să se reverse a râului înfuriat. În anotimpul acela, vocile demonilor din munți răsunau cu putere, spunându-mi cele mai dezgustătoare lucruri despre acele Kumari lipsite de credință care trădau moștenirea sacră a zeiței lor.

În cea mai scurtă zi a anului, prin Shakya a umblat un cumpărător de mirese. Am auzit o voce pe care nu o recunoșteam acoperind bolboroseala nici o clipă întreruptă a televizorului din încăperea principală a casei. Am întredeschis ușa exact atât cât era nevoie ca să pătrundă glasul și licărirea focului.

- Nu v-aș lua bani. Vă pierdeți timpul aici, în Nepal. Toată lumea știe povestea și, chiar dacă pretind că nu o cred, purtarea lor îi contrazice.

Am auzit vocea tatei, dar n-am reușit să-i deslușesc cuvintele.

- Ar putea să meargă în sud, în Bharat sau în Awadh, a spus cumpărătorul de mirese. În Dehli sunt atât de disperați încât acceptă chiar și pe Intangibilele paria. Indienii ăia sunt o adunătură de ciudați; una s-ar putea chiar să le surădă ideea de a se însura cu o zeiță, ca poziție socială. Dar nu pot s-o iau, e prea tânără, la graniță ar trimite-o înapoi. Există niște reguli. În India, vă vine să credeți? Chemați-mă din nou când împlinește paisprezece ani.

Cumpărătorul de mirese s-a reîntors în Shakya la două zile după cea de-a paisprezecea mea aniversare și am plecat împreună, în SUV-ul lui japonez. Nu era un însoțitor pe placul meu și nu îmi inspira încredere, așa că am dormit, sau m-am prefăcut că dorm în timp ce conducea de-a lungul ținuturilor joase din Terai. Când m-am trezit, trecusem de mult granița țării poveștilor din copilăria mea. Crezusem

ca acel cumpărător de mirese avea să mă ducă în străvechiul și sacrul Varnasi, noua capitală a strălucitoarei dinastii Rana din Bharat, dar **se** părea că locuitorii din Awadhi se temeau mai puțin de superstițiile hinduse. Așa că am pătruns în întinderea vastă, dezordonată și clocotind de viață a celor două Dehli, care aduceau cu emisferele gemene ale creierului, și ne-am îndreptat către Agenția *Shaadi* cu Fete Frumoase. Acolo unde, în anii două mii patruzeci, bărbații dornici de însurătoare nu erau atât de sofisticați, cel puțin când era vorba de foste *devi*. Acolo unde singurii aflați mai presus de blestemul lui Kumari erau cei care răspândeau o și mai mare spaimă superstițioasă: copiii transformați pe cale genetică, cunoscuți sub numele de brahmani.

Înțelepciunea era a lor, sănătatea era a lor, frumusețea, succesul și statutul social le erau garantate, ca și o bogăție ce nu se putea devaloriza, irosi sau pierde la mesele joc niciodată, pentru că era înscrisă în fiecare răsucire a spiralei lor ADN. Copiii brahmani din supraelita Indiei se bucurau de o viață îndelungată - de două ori mai lungă decât a părinților lor - dar la un anumit preț. Erau născuți cu adevărat de două ori, o castă deasupra propriei lor caste, aflată atât de sus încât erau noii Intangibili. Un partener pe măsura unei foste zeițe: un nou zeu.

Gazele în flăcări de deasupra combinatelor de industrie grea din Tughluq licăreau pe fundalul orizontului vestic. Din vârful înalt al turnului, deslușeam geometria ascunsă a orașului New Delhi, salbele de lumină din jurul Connaught Place, imensa rețea strălucitoare a capitalei monumentale a fostei dominații britanice, incandescența difuză a orașului vechi din nord. Incăperea din vârful curburii ample a turnului Narayan era din sticlă; pereți de sticlă, acoperiș de sticlă și, **sub** picioarele mele, obsidian lustruit, reflectând cerul nopții. Pășeam cu capul și cu tălpile printre stele. Era o cameră menită să înfioare și **sa** intimideze. Nu însemna nimic pentru cea care văzuse cu propriii **sai** ochi demoni retezând capetele caprelor și care mersese pe mătase

însângerată către propriul ei palat. Nu însemna nimic pentru cea înveșmântată, așa cum o ceruse mesagerul, cu întregul arsenal al zeiței. Rochie roșie, unghii roșii, buze roșii, ochiul roșu al lui Shiva pictat deasupra ochilor mei fardați cu kohl, capul acoperit cu o eșarfă din aur calp, împodobită cu perle false, degetele grele de inele țipătoare luate de la vânzătorii de bijuterii ieftine din bazarul Kinari, un lanț fin, de aur veritabil, între cercelul din nară și cel din ureche; eram din nou Kumari *Devi*. Demonii mei mi se agitau în suflet.

Mamaji mă instruisese în timp ce părăseam orașul vechi, intrând în grabă în cel nou. Mă înfășurase într-un *chador* fin, din voal, ca să-mi protejeze machiajul, zicea ea; de fapt, voia să mă ascundă de ochii străzii. Fetele chemaseră binecuvântările asupra mea și se rugaseră pentru mine în timp ce *phatphat-ul* ieșea în trombă din curtea *haveli-ului*.

- Tu nu scoți nici o vorbă. Dacă ți se adresează, îți lași capul în jos ca o fată hindusă cuviincioasă. Dacă e ceva de spus, spun eu. Poate că oi fi fost tu zeiță, dar el e brahman. Ar putea plăti de mai bine de o duzină de ori prețul prăpăditului tău de palat. Mai presus de orice, nu-ți lăsa ochii să te trădeze. Ochii nu trebuie să spună nimic. În Kathmandu te-au învățat măcar atâta lucru, nu-i așa? Și acum, *cho chweet*, hai să aranjăm o căsătorie.

Încăperea de sticlă nu era scăldată decât în lumina orașului și în cea de un albastru palid, stânjenitor, a unor lămpi ascunse. Ved Prakash Narayan stătea pe un *musnud*, o lespede de marmură lipsită de orice fel de podoabe. Simplitatea ei vorbea despre bogăția și despre puterea de dincolo de giuvaierurile sofisticate. Picioarele mele goale foșneau pe sticla plină de stele. Lumina albastră se întetea pe măsură ce mă apropiam de podium. Ved Prakash Narayan purta o haină lungă *sherwani*, foarte frumos lucrată și tradiționalii pantaloni strâmți *churidar*. S-a aplecat înainte, în lumină, și a fost nevoie de toate povețele legate de autocontrol pe care mi le șoptise vreodată Kumari-ma înaltă ca să-mi rețin un icnet.

Pe tronul Mogulului stătea un băiat de zece ani.

Trăiau de două ori mai mult, dar îmbătrâneau de două ori mai încet. Cel mai bun târg pe care reușiseră să-1 facă geneticienii din kolkata după ce se răfuiseră cu cei patru milioane de ani din spatele ADN-ului uman. Un bărbat-copil pentru cea care fusese cândva o zeiță-copilă. Cu excepția faptului că acela nu era un copil. În ceea ce privea statutul său legal, experiența, educația, gusturile și emoțiile era un tânăr de douăzeci de ani, din toate punctele de vedere, cu excepția înfățișării sale.

Picioarele nu-i ajungeau până la podea.

- Extraordinar, cu adevărat extraordinar.

Vocea era a unui băiat. S-a lăsat să alunece de pe tron și s-a învârtit în jurul meu, studiindu-mă de parcă aș fi fost un artefact dintr-un muzeu. Era cu un cap mai scund decât mine.

- Da, e, într-adevăr, ceva deosebit. Care e dota?

Din ușă, vocea lui Mamaji a rostit o sumă. M-am supus instrucțiunilor primite și m-am străduit să nu-i întâlnesc ochii în timp ce se foia țănoș în jurul meu.

- Acceptabilă. Omul meu o să aducă contractul prenuptial înainte de sfârșitul săptămânii. O zeiță. Zeița mea.

Pe urmă i-am prins privirea și am văzut unde erau anii lipsă. Avea ochii albaștri, inuman de albaștri și mult mai reci decât oricare dintre luminile din palatul lui din vârful de turn.

Brahmanii ăștia sunt mai răi decât oricare dintre noi când e vorba de urcușul pe scara socială, spunea mesajul trimis de Ashok în cuibul meu din vârful shaadi haveli, închisoarea transformată în budoar nupțial. Caste în interiorul unor caste din interiorul altor caste. Cuvintele lui pluteau în aer deasupra meterezelor încețoșate ale Fortului Roșu înainte de a se topi în volute îndrăznețe, ca ale porumbeilor muzicali. Copiii tăi vor fi binecuvântați.

Până atunci nu mă gândisem la îndatoririle mele de soție față de un băiat de zece ani.

M-am cununat cu Ved Prakash Narayan într-o zi incredibil de călduroasă, la adăpostul unui dom transparent, cu climat controlat, plasat pe pajiștea tunsă cu migală din fața mormântului împăratului Humayun. Purtam straie de Kumari, ca în noaptea în care îi fusesem prezentată. Soțul meu a apărut înveșmântat în aur și cocoțat pe un cal alb, urmat de un detașament de doisprezece elefanți cu trupurile împodobite cu modele colorate. Roboții de pază patrulau în jur în timp ce astrologii au declarat că auspiciile erau favorabile și un brahman de tip vechi, cu șnurul lui roșu, a binecuvântat unirea noastră. În jurul meu fluturau petale de trandafiri, tatăl și mama erau nespuse de mândri și le-au împărțit oaspeților lor nestemate din Hyderabad, surorile mele *shaadi* au plâns de bucurie și din pricina despărțirii, Mamaji a fornăit, reținându-și o lacrimă, și Shweta, bătrâna netrebnică, s-a foit dintr-o parte în alta, făcându-și rezerve din mâncarea gratuită și abundentă de la bufet. În timp ce eram aplaudați și mergeam de-a lungul șirului de oaspeți, i-am remarcat pe toți ceilalți băieți-de-zece-ani-cu-fețe-sobre, alături de soțiile lor frumoase, înalte și stranii. Mi-am reamintit cine era acolo mireasa copilă. Dar nici una dintre ele nu era zeiță.

Nu-mi aduc aminte prea multe despre marea *durbar*¹ care a urmat, cu excepția a chip după chip după chip, gură după gură după gură deschizându-se, făcând zgomot, golind pahar după pahar după pahar de șampanie franțuzească. Nu am băut, pentru că nu sunt amatoare de alcool, deși tânărul meu soț înveșmântat ca un rajah a făcut-o și a și fumat trabucuri uriașe. În timp ce ne urcam în automobil - *luna de miere* era o altă tradiție occidentală pe care o adoptam - am întrebat dacă își amintise cineva să-mi înștiințeze părinții.

Am plecat spre Mumbai cu avionul cu reacție al companiei. Nu mai călătorisem niciodată cu o aeronavă. Mi-am apăsat pe laturile ferestrei mâinile încă împodobite cu *mehndi*²-lui mele trasate cu

Recepție oficială (n. tr.).

Modele desenate pe mâini la ocazii speciale, mai ales la nunți (n. tr.).

henna, ca și cum aș fi vrut să rețin fiecare dintre imaginile întrezărite ca într-o străfulgerare ale Delhi-ului, care se micșora sub mine. Revedeam toate viziunile divine pe care le avusesem vreodată coborându-mi privirea asupra Indiei din patul meu din Kumari Ghar. Acela era, pe drept cuvânt, adevăratul vehicul al unei zeițe. Dar, în timp ce viram în văzduh deasupra turnurilor din New Delhi, demonii mei mi-au șoptit: *Când o să fii bătrână și zbârcită, el o să fie încă în floarea vârstei.*

Când limuzina care ne-a luat de la aeroport a intrat pe Marine Drive și am văzut Marea Arabiei scânteind în luminile orașului, l-am rugat pe soțul meu să oprească mașina ca să mă uit și să mă minunez. Mi-am simțit lacrimile izvorându-mi din ochi și mi-am spus: *In tine e aceeași apă.* Dar demonii n-au vrut să-mi dea pace: *Ești măritată cu ceva care nu e uman.*

Luna mea de miere era minune peste minune: apartamentul nostru de deasupra clădirii cu pereți de sticlă care se deschideau, în amurg, deasupra plajei Chowpatty. Noile haine superbe pe care le-am purtat când ne-am plimbat cu mașina de-a lungul bulevardelor, unde vedetele și zeii filmelor și-au coborât către noi ochii zâmbitori și ne-au binecuvântat în imaginile virtuale ale palmarelor. Culoare, mișcare, zgomot, sporovăială; oameni, și oameni, și oameni. Și, dincolo de toate, țărmul udat de valuri, pacea și mirosul mării străine.

Cameristele m-au pregătit pentru noaptea nunții. S-au folosit de băi și de balsamuri, de uleiuri și de masaje, mi-au întins filigranul de acum palid, desenat pe mâini cu henna, în susul brațelor, pe sânii mici și sumețiți, mai jos de *manipuraka chakra*¹, deasupra buricului. Mi-au împletit în păr podoabe de aur, mi-au pus brățări și mi-au umplut de inele degetele mâinilor și ale picioarelor, mi-au pudrat pielea închi-să la culoare, de nepaleză. M-au purificat cu fum de tămâie și cu petale de flori, m-au înfășurat în văluri și în mătăsuri delicate ca niște

Centru subtil de forță amplasat în zona ombilicului (n. tr.).

șoapte. Mi-au lungit genele, mi-au fardat ochii cu kohl și mi-au aranjat unghiile, transformându-le în niște puncte fine, colorate.

- Ce trebuie să fac? N-am mai atins niciodată un bărbat, am întrebat, dar ele s-au înclinat în fața mea și s-au strecurat afară fără să-mi răspundă.

Însă cea mai bătrână - Kumarima înaltă, cum i-am spus în gând - a lăsat pe patul meu nupțial o cutiuță din steatit. Înăuntru erau două pastile albe.

Au fost bune. Nici n-ar fi trebuit să mă aștept la mai puțin de atât. Acum stăteam, nervoasă și speriată, pe covorul din Turkestan, în bătaia adierii blânde a nopții ce agita perdelele translucide, aducând cu sine mirosul mării, iar, o clipă mai târziu, viziunile din Kama Sutra, trimise în creier prin receptorul de aur de la ureche, se roteau în jurul meu ca porumbeii pe deasupra Chandni Chowk. M-am uitat la modelele pe care mi le desenaseră pe palme surorile mele *shaadi* și le-am văzut dansând și spiralându-se, desprinzându-mi-se de trup. Mirosurile și parfumurile corpului meu erau vii, sufocante. De parcă pielea mi s-ar fi cojit, dezgolindu-mi toți nervii. Până și atingerea aerului aproape neclintit al nopții era de nesuportat. Fiecare sunet de claxon al mașinilor de pe Marine Drive era ca un strop de argint topit lăsat să-mi picure în ureche.

Eram îngrozitor de speriată.

Pe urmă ușile duble ale garderobei s-au deschis și soțul meu a intrat în încăpere. Era îmbrăcat ca un Mogul de viță nobilă, cu un turban împodobit cu pietre scumpe și cu un halat roșu, plisat, cu mâneci lungi, arcuit în partea din față, ca o dovadă a bărbăției.

- Zeița mea, a spus.

Pe urmă și-a desfăcut halatul și am văzut ce se sumețea cu atâtă mândrie.

Suspensorul era din piele de un roșu-aprins în care erau incrustate oglinzi minuscule, alcătuind un model complicat. Era prins în jurul taliei și pe deasupra soldurilor, pentru mai multă siguranță. Cataramele erau din aur. îmi amintesc atât de limpede detaliile

suspensorului pentru să n-am putut să arunc mai mult decât o privire asupra lucrului pe care îl susținea. Negru. Imens ca al unui cal, dar îndreptat în sus, formând o curbă delicată. Cu o creastă și în erecție. **Asta e** tot ce-mi amintesc dinainte ca încăperea să se deschidă în jurul meu, aidoma petalelor parfumate ale unui lotus, ca toate simțurile să mi se învâlmășească și să mă pomenesc alergând prin apartamentele hotelului Taj Marine.

Cum îmi putusem imagina că ar fi putut fi altfel, pentru o creatura cu poftete și dorințele unui adult, dar cu înfățișarea unui copil de zece ani?

Băieții de serviciu și cameristele se holbau la mine în timp ce scoțeam țipete incoerente, înhățând eșarfe, șaluri, orice mi-ar fi putut acoperi goliciunea. Îmi amintesc de glasul soțului meu, strigând *Zeiță! Zeita mea!* iarăși și iarăși, de undeva, de foarte departe.

- Schizofrenie e un cuvânt teribil de supărător, a spus Ashok. În vârtea între degete tulpina unui trandafir roșu, fără spini. Vechea școală. În zilele astea, e considerată o tulburare disociativă. Cu excepția faptului că nu există nici o tulburare, doar comportamente de adaptare. Cu asta trebuia să te confrunți fiind zeiță. Disociere. Separare. Să devii tu și *cealaltă*, ca să-ți păstrezi mintea întreagă.

Noaptea în grădinile lui Dataraja Ashok. Apa se prelingea prin jgheaburile de piatră din *charbagh*¹. Îi simțeam mirosul, dulce și umed. O perdea de aer comprimat ținea smogul la distanță; copacii filtrau zgomotul traficului din Delhi. Puteam chiar să zăresc câteva stele. Stăteam într-un pavilion *chhatri*² deschis, cu marmura încă păstrând căldura din timpul zilei. Pe *thalis* de argint erau așezate curmale, *halva* crocantă înfășurată în frunze *de paan*³. Un robot de securitate s-a ivit

Grădină cvadrilaterală împărțită de alei în patru părți (n. tr.).

Pavilion în formă de dom, suspendat deasupra unei clădiri (n. tr.).

³ Betel (n. tr.).

în luminile bungalow-ului colonial, apoi a intrat în umbră. Cu excepția lui, era ca și cum aș fi fost în epoca rajahilor.

Timpul s-a sfâșiat, zbârnâind ca niște aripi de *kabooter*¹. Comportament dissociativ. Mecanisme de adaptare. Alergând de-a lungul bulevardelor mărginite de palmieri din Mumbai, strângând cu putere eșarfele în jurul gâtelor mele de mireasă care mă făceau să mă simt mai dezbrăcată decât dacă aș fi fost goală. Alergam fără țintă și fără să știu încotro. Taxiurile claxonau, *phatphat*-urile mă ocoleau când mă năpusteam de-a curmezișul străzilor aglomerate. Chiar dacă aș fi avut bani pentru un *phatphat* - la ce-i trebuiau bani gheață soției unui brahman? - n-aș fi știut unde să-i cer să mă ducă. Totuși, celălalt ego al meu, cel demonic, trebuie să fi știut, pentru că m-am pomenit pe podeaua de marmură a imensei săli de așteptare a unei gări, o găză văduvă încremenită printre zecile de mii de călători grăbiți, de cerșetori, de vânzatori și de angajați. Cu eșarfele și hainele de casă strânse în jurul meu, mi-am ridicat ochii către cupola din piatră Raj roșie și mi-am descoperit un al doilea cap, plin de înțelegerea cumplită a ceea ce făcusem.

O mireasă fugară, fără nici măcar o *paisa*² pe numele ei, singură în gara Chhatrapati Shivaji din Mumbai. O sută de trenuri, plecând în minutul acela către orice destinație, și nici un loc în care să mă refugiez. Oamenii se holbau la mine, pe jumătate curtezană Nautch, pe jumătate boschetară paria Intangibilă. În rușinea mea, mi-am amintit de cârligul receptor din spatele urechii. *Asbok*, am scris de-a curmezișul stâlpilor de gresie și al reclamelor involburate. *Ajuta-ma!*

- Nu vreau să mă scindez, nu vreau să fiu eu și *cealaltă*, de ce nu pot fi doar una singură? Frustrată, mi-am lovit fruntea cu baza palmelor. Vindecă-mă, fă-mă să fiu așa cum ar trebui!

Frânturi de amintiri. Personalul în uniforme albe, servindu-mi *chai* fierbinte în compartimentul particular, de clasa întâi, al expresului

Porumbel (n. tr.).

Unitate monetară în Bangladesh, India, Nepal și Pakistan (n. tr.).

ultrarapid *shatabdi*. Roboții așteptându-mă pe peron, cu o lectică antică, acoperită, ca să mă poarte prin traficul din Delhi către grădinile verzi și umede ale lui Ashok. Dar, în spatele tuturor, stăruia o imagine ce nu se dădea dusă, imaginea mâinii unchiului meu desceștându-se de cablul care tresaltă, imaginea în care se prăvălea, cu picioarele pedalând în aer, către undele de culoarea fildeșului ale râului Shakya. Chiar și atunci fusesem divizată. Spaimă și șoc. Râsete și zâmbet. Cum altfel al fi putut cineva să supraviețuiască statutului de zeiță?

Zeiță. Zeița mea.

Ashok nu putea să înțeleagă.

- Ai vindeca un cântăreț de talentul lui? Nu vorbim despre nebunie, ci doar despre căi de adaptare. Inteligența e evoluție. Unii ar putea susține, cu argumente, că eu afișez simptomele unei forme ușoare a sindromului Asperger' .

- Nu știu ce înseamnă asta.

El a răsucit trandafirul cu atâta putere încât tulpina a pocnit.

- Te-ai gândit ce-o să faci de acum înainte?

Mă gândisem mai ales la asta. Familia Narayan n-ar fi renunțat cu ușurință la dotă. Mamaji m-ar fi izgonit de la ușa ei. Satul meu îmi era închis.

- Poate, pentru o vreme, dacă ai putea...

- Nu e un moment potrivit... Cine o să joace rolul urechii pentru Lok Sabha²? O familie care a construit un baraj ce o să-i asigure necesarul de apă pentru următorii cincizeci de ani, sau un antreprenor de softuri cu o echipă de *aeai-uri* de Nivel 2,75, despre care guvernul Statelor Unite crede că provin din sperma lui Sheitan? Valorile de familie mai sunt încă luate în considerare în Awadh. Tu ar trebui s-o știi.

O așa numită „tulburare de dezvoltare”; persoanele afectate au dificultăți în ceea ce privește înțelegerea modalităților de interacțiune socială (n. tr.).

² Camera inferioară a Parlamentului Indiei (n. tr.).

Mi-am auzit vocea, m-am auzit întrebând, ca o fetiță foarte mică:

- Unde aş putea să mă duc?

Imi treceau prin minte poveștile cumpărătorului de mirese despre fostele Kumari cu care nu se însura nimeni, care nu se puteau întoarce acasă și care sfârșeau în închisorile pentru femei din Varanasi și Kolkata. Chinezii plăteau un teanc de rupii pentru o fostă zeiță.

Ashok și-a umezit buzele cu limba.

- Am pe cineva în Bharat, în Varanasi. Awadh și Bharat sunt rareori în relații bune.

- Oh, mulțumesc, mulțumesc...

Am căzut în genunchi în fața lui Ashok, i-am strâns mâinile între palmele mele. El și-a ferit privirea. În ciuda răcorii artificiale din *charbach*, transpira din belșug.

- Nu e un dar. E... o angajare. O slujbă.

- O slujbă, asta e bine, pot să fac asta; sunt o muncitoare conștientă, o să muncesc din greu la orice; despre ce e vorba? Nu contează, pot s-o fac...

- Există niște mărfuri care trebuie transportate.

- Ce fel de mărfuri? Oh, nu contează, pot să car orice.

- *Aei-uri*. A rulat un *paan* de pe platoul de argint. N-am de gând să aștept cu brațele încrucișate ca polițaii Krishna ai lui Shrivastava să aterizeze în grădina mea cu înștiințarea de excomunicare.

- Legile lui Hamilton, am îndrăznit să presupun, cu toate că nu știam nici în ce constau, nici ce semnificație aveau cele mai multe dintre mormăielile și vorbele bombastice ale lui Ashok.

- Tot ce e peste nivelul 2,5, așa spune legea.

Și-a molfăit buza de sus. Ochii i se măreau în timp ce *paan-ul* i se învârteja în cap.

- Bineînțeles că o să fac tot ce pot ca să fiu de ajutor.

- Nu ți-am spus cum trebuie să le transporti. În condiții de siguranță maximă, acolo unde nici un polițai Krishna n-o să le găsească

vreodată. Și-a atins cel de-Al Treilea ochi cu arătătorul drept. Tu în-sați - și *cealaltă*.

Am mers în Kerala, unde mi s-au montat procesoare în cap. Au făcut-o doi bărbați, pe un tanc pentru transportul maritim al gazelor lichefiate, acum modificat, ancorat în afara apelor teritoriale. Au ras Inimosul meu păr lung și negru, mi-au desprins calota craniană și mi-au trimis în creier niște roboți mai mici decât cele mai infime computere-păianjen. Poziția lor, aflată în afara traseelor de patrulare ale șalupelor rapide din Kerala, le permitea să dețină la bord o mare varietate de aparatură chirurgicală secretă, provenind, în marea ei majoritate, din dotarea armatelor vestice. Mi-au dat un bungalow și o fată din Australia care să-mi poarte de grijă până când mi se absorbeau suturile și infuziile de hormoni îmi accelerau creșterea părului.

Cipuri pe bază de proteine; pot fi observate numai la scanările cu cea mai înaltă rezoluție, dar nimeni n-o să te controleze de două ori; nimeni n-o să controleze de două ori o fată shaadi care vânează un bărbat.

Așa că, vreme de șase săptămâni, am stat și am privit lung marea, întrebându-mă cum ar fi fost să te scufunzi în mijlocul ei, singură și rătăcită, la o mie de kilometri distanță de cea mai apropiată mână care ar fi putut să o prindă pe a ta. În nord, în Delhi, la o mie de kilometri distanță, un bărbat în costum indian strângea mâna unui bărbat îmbrăcat americănește și proclama Legea Relațiilor Excepționale, care avea să-1 transforme pe Ashok într-un proscris.

Știi ce sunt polițaii Krishna? Vânează aeai-uri. Vânează oamenii care le dețin și pe oamenii care le transportă. Ei nu-și fac probleme. Nu sunt năzuroși. Dar pe tine n-or să te prindă. N-or să te prindă niciodată.

I-am ascultat pe demonii care pleoscăie și care vin pe țărm, ieșind din marea cea mare. Demonii despre care știam că sunt fațetele celeilalte eu. Dar nu m-am temut de ei. În hinduism, demonii sunt, pur și simplu, imaginile în oglindă ale zeilor. Precum în lumea oamenilor, așa și în lumea zeilor: învingătorii sunt cei care scriu istoria.

Universul ar fi arătat cu totul altfel dacă Ravana' și Rakhasa, demonii lui, ar fi câștigat războiul.

Nimeni nu-i poate transporta, în afară de tine. Numai tu ai structura neurologică necesară. Nimeni, în afară de tine, nu poate suporta o altă minte în mintea lui.

Australiana lăsa, în fața ușii mele, daruri mărunte: brățări de plastic, pantofi de cauciuc, inele și agrafe de păr. Le fura de la magazinele din oraș. Cred că reprezentau modul ei de a-mi spune că voia să se apropie de mine, dar se temea de ceea ce fusesem sau de ceea ce aveam să devin din pricina lucrurilor din capul meu. Ultimul obiect pe care l-a furat a fost o *dupatta* superbă, din mătase naturală, cu care mi-am acoperit părul ciuntit când m-a dus la aeroport. De sub ea le-am privit pe fetele în sari-uri de lucru care discutau prin semne în barul de la ieșire și am ascultat-o pe femeia pilot anunțând cum era vremea în Awadh. Pe urmă, în *phatphat*, m-am uitat afară, la fetele pe scutere, care se avântau cu încredere prin trafic, și m-am întrebat de ce viața mea nu putea fi ca a lor.

- Părul ți-a crescut frumos, din nou.

Ashok a îngenuncheat înaintea mea, pe pernele pe care stăteam în *chhatri*. Acela era locul lui sacru, templul lui. Și-a ridicat mâna înmănușată în palmar și arătătorul lui a atins *tilak-ul* de deasupra celui de-al treilea ochi al meu. I-am simțit mirosul răsuflării. Ceapă, usturoi, *ghee* rânced.

- S-ar putea să fii puțin cam dezorientată...

Am icnit. Simțurile cețoase, amestecate, topite. Vedeam-auzeam-mi-roseam-gustam totul, având o singură senzație nediferențiată, ca simțirile zeilor și ale pruncilor, deplină și pură. Sunetele erau colorate, lumina avea substanță, mirosurile vorbeau și scoteau clinchete de

Regele demonilor Rakhasa din mitologia indiană; faptul că a răpit-o și a încercat s-o seducă pe Sita, soția eroului mitic Rama, a dus la declanșarea unui război cosmic (n. tr.).

clopoței. Apoi m-am zărit pe mine însămi săltându-mă ca un talaz de pe perne și prăvălindu-mă pe marmura albă și dură. M-am auzit țipând. Ashok s-a întins către mine. Doi Ashoki s-au întins către mine. Dar el nu era nici unul dintre ei. Am văzut un singur Ashok, în două viziuni, în mintea mea. Nu reușeam să le dau formă și sens celor două apariții ale mele și n-aș fi putut spune care era reală, care era a mea, care eram eu. De undeva, de dincolo de mai multe universuri, se auzea o voce care spunea *ajută-mă*. I-am văzut pe servitorii lui Ashok ridicându-mă și ducându-mă în pat. Tavanul pictat, cu modelele sale cu vițe, muguri și flori, s-a agitat deasupra mea aidoma norilor de furtună purtați de musoni, apoi a înflorit în întuneric.

M-am trezit, în căldura nopții, țeapănă, cu ochii larg deschiși, cu toate simțurile dogorind. Știam care erau poziția și viteza fiecărei insecte din camera mea bine aerisită, care mirosea a biodiesel, a praf și paciuli. Nu eram singură. Sub calota capului meu mai era și altcineva. Nu avea știre de existența sa, nu era o conștiință; era un fel de diferență, o manifestare a sinelui. Un avatar. Un demon.

- Cine ești? am șoptit.

Vocea mi-a răsunat cu putere, plină de dangăt de clopote, ca piața Durbar. Celălalt nu mi-a răspuns - nu putea răspunde, nu era o conștiință - dar m-a scos afară, în grădina cu plante acvatice. Stelele mânjite de poluare se bolteau deasupra mea ca un dom. Luna în creștere zăcea pe spate. Mi-am ridicat ochii și am căzut pe ea. *Chandra*¹. *Mangal*². *Budh*³. *Guru*⁴. *Shukra*⁵. *Shani*⁶. *Rahu*⁷. *Ketu*⁸. Planetele nu

Luna (n. tr.).

² Marte (n. tr.).

³ Mercur (n. tr.).

⁴ Jupiter (n. tr.).

⁵ Venus (n. tr.).

⁶ Saturn (n. tr.).

⁷ Capul Dragonului, entitate similară unei planete (n. tr.).

⁸ Coada Dragonului, entitate similară unei planete (n. tr.).

erau puncte de lumină, globuri de piatră și de gaz; aveau nume, personalitate, iubiri și dușmăanii. Cele douăzeci și șapte de *Nakshatar*¹ se roteau în jurul capului meu. Le-am văzut formele și natura, tiparele conexiunilor care unesc stelele prin relații, prin legende și prin drame la fel de umane și de complexe ca *Orașul și Țara*. Am văzut roata *rashi*², Marile Case, ca un arc de-a curmezișul cerului, și întreaga mișcare de revoluție, mecanisme în interiorul altor mecanisme, angrenajele ne-sfârșite ale influenței și ale comunicării subtile, pornind de la marginele universului către centrul globului pământesc pe care mă aflu. Planete, stele, constelații; povestea fiecărei existențe umane derulându-se deasupra mea - și eu le puteam citi pe toate. Fiecare cuvânt.

M-am jucat toată noaptea printre stele.

- Ce e asta? l-am întrebat pe Ashok dimineața, când îmi beam ceaiul în pat.

- O inteligență rudimentară, de Nivel 2,6. O *janampatri*³ aeai, știe astrologie, face permutările. Crede că trăiește acolo, printre stele, ca un soi de maimuță spațială. De fapt, nu e foarte deșteaptă. Acum dă-o deoparte și adună-ți lucrurile. Trebuie să prinzi trenul.

Aveam un loc în vagonul pentru femei al expresului de mare viteză *shatabdi*. Bărbații rezervau locuri pentru soțiile lor ca să le ferească de atenția acelor pasageri de sex opus care își închipuiau că toate femeile sunt singure și disponibile. Cele câteva femei de afaceri îl alegeau din același motiv. Vecina mea din partea opusă a mesei era o musulmană în ținută protocolară, cu șalvari. Mă privea cu dispreț în vreme ce goneam prin lunca Gangelui cu trei sute cincizeci de kilometri la oră. O soțioara fandosită.

Nu te-ai mai grăbi să ne judeci dacă ai ști ce suntem de fapt, m-am gândit. Putem arunca o privire în viața ta și îți putem spune tot ce ți s-a

Constelații (n. tr.).

² Cercul zodiacului (n. tr.).

³ Horoscop (n. tr.).

întâmplat și tot ce-o să ți se-ntâmple vreodată, așa cum stă scris în chakrele stelelor. În noaptea aceea, printre constelații, eu și demonul meu ne revărsaserăm unul în celălalt, până când nu mai rămăsese nici un loc despre care să putem spune că era hotarul dintre mine și *aeai*.

Crezusem că, în timp ce străbăteam străzile într-un *phatphat*, întregul Varanasi avea să cânte pentru mine precum Kathmandu, precum un cămin spiritual, un oraș al celor nouă milioane de zei și al unei singure zeițe. Ceea ce vedeam era o altă capitală indiană a unui alt stat indian; turnuri de sticlă, domuri rombice și parcuri industriale care să sară în ochii lumii întregi, cu străzi murdare și *bastis* la picioarele lor, ca niște porci printre deșeuri. Străzile începeau în mileniul nostru și se terminau în altul, aflat cu trei în urma lui. Trafic, aglomerație și oameni, oameni, oameni, dar gazele de eșapament ale motoarelor diesel care pătrundeau pe sub marginile măștii mele de smog aduceau un miros vag de tămâie.

M-am întâlnit cu agenta lui Ashok din Varnasi în Jantal Mantar, marele observator solar din Jai Singh; cadrane solare, sfere înstelate și discuri umbrite, ca niște sculpturi moderne. Era cu puțin mai vârstnică decât mine; purta un corset de mătase și niște blugi care îi stăteau atât de jos pe șolduri încât i se vedea adâncitura dintre fese. Mi-a dispăcut de la bun început, dar, în umbrele din jurul instrumentelor astrologice din Jai Singh, ea mi-a atins fruntea cu mânușa palmar și am simțit stelele ieșind din mine. Cerul a murit. Fusesem din nou sacră și acum nu mai eram decât carne. Fetișcana lui Ashok mi-a îndesat în mână un sul de rupii. Abia dacă l-am privit. Abia dacă am auzit când m-a sfătuit să mă duc să mănânc, să-mi iau o *kafi*, să-mi cumpăr niște haine decente. Pierdusem ceva. M-am pomenit târșindu-mi picioarele în susul treptelor abrupte ale marelui Samrat, fără să știu unde eram, cine eram, ce eram, ce căutam pe jumătate cocoțată pe un masiv cadran solar. Jumătate din mine. Pe urmă al treilea ochi mi s-a deschis și am văzut fluviul lat și albastru din fața mea. Am văzut nisipurile albe de pe malul dinspre răsărit, precum și adăposturile și

focurile de baligă ale *sadbu*. Am văzut *ghat-ele*, treptele largi de piatră de pe malurile apei, curbându-se de o parte și de alta și ieșind din raza mea vizuală. Am văzut oameni. Oameni spălându-se și rugându-se, purificându-și hainele și oferind *puja*, cumpărând și vânzând, și trăind, și murind. Oameni în bărci și oameni îngenunchind, oameni cufundați în fluviu până la talie, oameni umplându-și căușul palmeilor cu apă și turnându-și-o în creștetul capului. Oameni aruncând pumni întregi de gălbenele în unde, oameni aprinzând mici lămpi *diya* din frunze de mango și punându-le să plutească, oameni aducându-și morții ca să-i scufunde în apa sacră. Am văzut rugurile funerare de pe *ghat*, am simțit mirosul de santal și de carne arsă, am auzit țestele care plesneau, eliberând sufletul. Mai auzisem sunetul și înainte, venind de pe rugul regal din Pashupatinath, când murise mama Regelui. Un trosnet ușor, apoi libertatea. Era un sunet reconfortant, Imi aducea aminte de casă.

În perioada aceea, am venit de multe ori în orașul de pe Gange. De fiecare dată, eram o altă persoană. Contabili, avocați, soldați-robot, actori de comedie, inspectori de baze de date: eram zeița celor o mie de meserii. La o zi după ce i-am văzut pe polițaii Krishna din Awadhi patrulând pe peroanele gării din Delhi cu roboții lor de pază și cu arme care puteau ucide deopotrivă oamenii și *aeai-urii*, Ashok a început să alterneze mijloacele mele de transport. Am zburat cu avionul, am mers cu trenul, m-am sufocat la vreme de noapte în autobuze de țară supraaglomerate, am stat în Mercedes, alături de șofer, la cozile lungi de la granița Awadh-Bharat, printre camioane împodobite cu modele în culori vii. Aidoma trosnetului țestelor explodate, camioanele îmi aduceau aminte de regatul meu. Dar la fiecare capăt de drum dădeam de *fetișcana* cu chip de șobolan, care își ridica mâna către *tilak-ul* meu și mă rupea iarăși în două. În

Vase mici pline cu *ghee* în care se află un fitil de bumbac (n. tr.).

anotimpul acela am fost țesătoare, consultant fiscal, consultant matrimonial, editor de romane siropoase, controlor de trafic aerian. Ea mi i-a luat pe toți.

Pe urmă a urmat călătoria în care am dat peste polițaii Krishna așteptând și în punctele terminus din Bharat. Deja știam tot atât de bine ca Ashok cum mergeau lucrurile. Reprezentanții Bharat-ului n-ar fi adoptat niciodată legile lui Hamilton - multimiliardara lor industrie de agrement depindea de *aeai-uri* - dar nu voiau nici să se opună Americii. Așa că s-a ajuns la un compromis: toate *aeai-urile* care depășeau Nivelul 2,8 interzise, toate celelalte îngăduite numai în baza unor autorizații, plus patrule de polițai Krishna în gări și în aeroporturi. Ca și cum ai fi încercat să oprești Gangele cu degetele.

Il remarcasem pe curier în avion. Stătea cu două rânduri de scaune în fața mea; tânăr, cu barba ca un șomoioș, îmbrăcat după moda lansată de televiziunea Star-Asia, uriaș și pleoștit pe de-a-ntregul. Nervos, nervos, nervos, verificându-și întruna buzunarul de la piept, verificând, verificând, verificând. Un tip detestabil, de două parale, un individ care se voia *dataraja*, cu două *aeai-uri* specializate de 2,85 încărcate într-un palmar. Nu-mi imaginam cum de izbutise să treacă de securitatea de pe aeroportul din Delhi.

Era imposibil să nu atragă atenția polițailor Krishna din Varanasi. L-au înconjurat când ne-am așezat la coadă pentru controlul pașapoartelor. A scăpat din încercuire. A rupt-o la fugă. Femeile și copiii se fereau din calea lui când alerga de-a lungul imenselor săli de marmură din terminalul de sosiri al aeroportului, încercând să iasă la lumină, să ajungă la uriașul perete de sticlă, la uși și în mijlocul traficului dement de dincolo de ele. Pumnii lui loveau aerul. Am auzit țișetele sacadate ale polițailor Krishna. I-am văzut scoțându-și la iveală armele. Zbieretele stridente au devenit mai puternice. Imi țineam capul plecat și înaintam târșându-mi picioarele. Ofițerul de la imigrări mi-a verificat actele. O altă mireasă *shaadi* la vânătoare. Am străbătut aeroportul în grabă, îndreptându-mă către șirurile de taxiuri. În spatele

meu, sălile s-au umplut de o liniște atât de șocantă încât părea să răsunе aidoma clopotelor unui templu.

Atunci mi-a fost frică. Când m-am întors la Delhi, a fost ca și cum frica ar fi zburat înaintea mea. Orașul *djinn-ilor* se transformase în orașul zvonurilor. Guvernul semnase legea Hamilton. Polițaii Khrisha cercetau de-a fir a păr fiecare casă. Fișierele de palmar urmau să fie monitorizare. Jucăriile de tip *aeai* erau ilegale. Infanteriștii marini din SUA erau aduși pe calea aerului. Primul-ministru Shrivastava era pe punctul de a anunța înlocuirea rupiei cu dolarul. În mijlocul tuturor, Ashok era un muson de temeri și de speculații.

- Un ultim transport, apoi mă retrag. Poți să faci asta pentru mine? Un ultim transport?

Bungalow-ul era deja pe jumătate gol. Mobila fusese împachetată, nu mai rămăseseră decât memoriile *core* ale procesoarelor. Erau acoperite cu cearșafuri care să le ferească de praf, stafii ale creaturilor care trăiseră acolo. Polițaii Krishna erau bine-veniți să le viziteze.

- Mergem amândoi în Bharat?

- Nu, ar fi prea periculos. Tu te duci înainte, eu o să te urmez când o s-o pot face în siguranță. A ezitat. În seara aceea, până și zgomotul traficului de dincolo de zidurile înalte era diferit. Am nevoie să duci mai multe ca de obicei.

-Câte?

-Cinci.

M-a văzut tresărind și retrăgându-mă când și-a ridicat mâna către fruntea mea.

- E un procedeu sigur?

- Cinci, și s-a terminat. Pentru totdeauna.

- E un procedeu sigur?

- E un set de segmente suprapuse, vor folosi același cod core.

Trecuse multă vreme de când reușisem să-mi îndrept viziunea interioară către miezul giuvaierurilor pe mi le trecuse Ashok prin țeastă. Un sistem de circuite. Un creier cu un creier.

- E un procedeu sigur?

L-am văzut pe Ashok înghițind în sec, apoi i-a tresăltat capul: un *da* mimat în stil occidental. Am închis ochii. Câteva secunde mai târziu i-am simțit degetul cald și uscat pe ochiul meu interior.

Ne-am venit în fire în lumina de bronz a zorilor care pătrundea prin *jali*. Eram conștienți că ne aflam într-o stare avansată de deshidratare. Eram conștienți că aveam nevoie de o eliberare lentă a carbohidraților. Nivelurile noastre de inhibare a serotoninei era scăzute. Fereastra boltită prin care pătrundeau razele de soare se arcuia într-un stil cu adevărat mogul. Circuitele de proteine din capul meu erau DPMA¹, unu-opt-șapte-nouă per omega, realizate sub licența BioSan din Bangalore.

Orice obiect la care ne uitam genera un curcubeu de interpretări. Am văzut lumea plină de maniile stranii ale noilor mei oaspeți: medic, nutriționist, arhitect, proiectant de biocipuri, inginer *aeai-ist* având sub control o armată de ateliere de reparații pentru roboți. Nasatya². Vaishvanara³. Maya⁴. Brihaspati⁵. Tvastri⁶. Demonii mei tainici. De data asta nu era vorba de o *cealaltă*. De data asta aveam o *legiune*. Eram o *devi* cu mai multe capete.

Pe toată durata dimineții și a după-amiezii m-am străduit să dau sens unui univers alcătuit din cinci lumi, din cinci impresii. *Eu* m-am străduit. M-am străduit să ne transform pe noi toți în *mine* însămi. Ashok nu-și găsea locul, se trăgea de barba mițoasă, încerca să se uite la televizor, își verifica corespondența. Roboții de luptă ai polițailor

Dynamic Power Management Architecture, Managementul Structurii Dinamice a Curentului Electric (n. tr.).

² Zei vedici gemeni, considerați doctori ai zeilor (n. tr.).

³ Starea de veghe, una din cele patru stări/niveluri ale conștiinței (n. tr.).

⁴ Puternica forță cosmică din religia hindusă care conferă iluzia că lumea pe care o percep simțurile este reală (n. tr.).

⁵ Zeitate vedică ce personifică puterea devoțiunii rituale (n. tr.).

⁶ Ziditorul ceresc (n. tr.).

Krishna îi puteau face o vizită inopinată în orice clipă. Integrarea avea să se petreacă. Trebuia să se petreacă. Nu puteam supraviețui cu larma din capul meu, cu musonul de interpretări. Pe străzi sunau sirenele, departe, aproape, iarăși departe. Fiecare dintre ele declanșa o altă reacție a ego-urilor mele.

L-am găsit pe Ashok așezat printre procesoarele lui de sub lințolii, cu brațele în jurul genunchilor strânși la piept. Părea un băiat mare, gras, delicat, favoritul mamei lui.

Paloare generată de noradrenalină, hipoglicemie ușoară, toxinele oboseli[^] a spus Nasatya.

Cuantumul bevabytilor stocați în sistemele Yin setat pe mai multe planuri, a zis, în același timp, Brihaspati.

I-am pus mâna pe umăr. S-a dezmeticit cu o tresărire. Afară, în-tunericul era deplin, sufocant: musonul mătura deja Statele Unite al Bengal-ului.

- Suntem gata, am spus. *Eu sunt gata.* |

Deasupra portalului sub care aștepta Mercedes-ul se scuturau zămoșițe parfumate.

- Ne vedem peste o săptămână, a zis el. In Varanasi.

- In Varanasi.

Mi-a prins umerii în mâini și m-a sărutat ușor pe obraz. Mi-am acoperit capul cu *dupatta*. Odată ascunsă sub voaluri, am apelat la Serviciul de Transport Nocturn al Provinciilor Unite. Am stat întinsă în compartimentul de clasa întâi, cu *aeai-urile* sporovăind în capul meu, descoperindu-se cu surprindere unul pe altul, reflecție peste reflecție.

Dimineața, *chowkidar-ul* paznicul vagonului, mi-a adus ceaiul la pat, pe o tavă de argint. Zorile s-au revărsat asupra mahalalelor întinse și a parcurilor industriale din Varanasi. Serviciul meu personalizat de știri oferite de *aeai-un* m-a înștiințat că Lok Sabha avea să ratifice Acordul Hamilton la ora zece. La ora douăsprezece, primul-ministru Shrivastava și ambasadorul Statelor Unite aveau să anunțe acordarea clauzei națiunii celei mai favorizate pentru Awadh.

Trenul s-a golit pe peronul de sub bolta ca un romb răsucit care îmi devenise atât de familiară. Se părea că fiecare al doilea pasager era contrabandist. Dacă eu reușeam să-i observ cu atâta ușurință, o puteau face și polițaii Krishna. Se aliniaseră de-a lungul rampelor ce duceau către ieșire, fiind mai mulți decât mai văzusem vreodată. În spatele lor stăteau polițiștii în uniformă, apoi urmau roboții. Hamalul îmi căra valiza pe cap; o foloseam ca să-mi fac drum printre oamenii care se revărsau, îmbulzindu-se, din trenul de noapte. *Mergi dreaptă, așa cum te-a învățat Mamaji. Înaintează, zveltăși mândră, ca și cum ai păși pe covorul de mătase al unui bogătan.* Mi-am acoperit capul cu *dupatta*, ca semn al modestiei. Pe urmă am văzut mulțimea îngrămădindu-se în fața unei rampe. Polițaii Krishna scanau toți pasagerii cu palmare.

Am văzut că indivizii dubioși și contrabandiștii băteau în retragere, îndreptându-se către partea din spate a morii de oameni. Dar nici acolo nu exista vreo o scăpare. Polițiștii înarmați, secondati de roboți proiectați pentru aducerea sub control a revoltelor, au trecut pe poziție, în capătul peronului. Cu fiecare pas târșit, apăsarea mulțimii mă împingea către polițaii Krishna, care își fluturau mâinile de parcă ar fi binecuvântat pasagerii. Chestiile alea puteau să-mi jupoaie scalpul, să-mi cerceteze capul. În față, geanta mea roșie înainta tresăltând, conducându-mă către închisoare.

Brihaspati mi-a arătat ce s-ar fi întâmplat acolo cu circuitele din capul meu.

Ajutați-ma! m-am rugat către zeii mei. Și Maya, arhitectul demonilor, mi-a răspuns. Amintirile lui erau amintirile mele și el își aducea aminte de o simulare arhitecturală a gării, făcută cu mult înainte ca acei păianjeni care erau roboții-constructori să fi început să-și țeară nanorețeaua rombică. Două viziuni suprapuse ale gării din Varanasi. Cu o diferență care îmi putea salva viața. Maya mi-a arătat interiorul lucrurilor. Interiorul peronului. Canalul de scurgere de sub trapa aflată între partea din spate a chioșcului cu *chai* și pilonul de susținere al acoperișului.

M-am îndesat printre oamenii, îndreptându-mă către spațiul liber din spate. Am ezitat înainte de a îngenunchea lângă trapă. O năboiere a gloatei, un pas greșit, o cădere, și aş fi fost zdrobită. Chepengul era înțepenit din cauza murdăriei. Unghiile mi s-au rupt, mi s-au făcut fărâme în timp ce râcăiam ca s-o desprind și s-o ridic. Mirosul care se înălța din pătratul întunecat era atât de scârbos încât eram cât pe ce să vomit. Mi-am impus să intru, să mă las să cad cu un metru mai jos, în mâlul care îmi ajungea până la jumătatea fluierului piciorului. Dreptunghiul de lumină îmi ajuta să-mi dau seama cum stăteau lucrurile. Eram înnămolită în excremente. Tunelul mă silea să umblu în patru labe, dar capătul lui era promițător, era un semicerc prin care se zărea lumina zilei. Mi-am îngropat mâinile în mizeria moale. De data asta, am borât ceaiul băut de dimineață. Am înaintat de-a bușile, făcând eforturi ca să nu mă sufoc. Era ceva mult mai respingător decât toate experiențele prin care trecusem. Dar nu atât de respingător cum ar fi fost să ți se deschidă țeasta și să ți se taie creierul felii cu bisturiul. M-am târât, în patru labe, pe sub șinele din gara Varanusi, către lumină, către lumină, către lumină, apoi afară, prin țeava deschisă, care dădea în haznaua unde porcii și culegătorii de gunoaie rămău prin mormanele de fecale umane uscate.

M-am spălat cât de bine am putut în canalul aproape sec. Spălătoresele *dhobi* băteau rufele întinse pe lespezi de piatră. Am încercat să ignor spusele lui Nasatya, care mă avertiza în privința infecțiilor oribile cu care era posibil să mă fi ales.

Trebuia s-o întâlnesc pe fata lui Ashok pe strada cu *gajra*². Copiii stăteau în pragul ușilor sau în fața prăvăliilor deschise, înșirând gălbenele pe ață. Munca era prea prost plătită pentru a fi făcută până și de roboți. Florile de revărsau din vase cât banița și din cutii

Spălătorese din India și Pakistan care umblă, de obicei, din ușă în ușă, adunând rufele murdare (n. tr.).

² Cununi de flori (n. tr.).

de plastic. Cauciucurile *phatphat-ului* meu patinau pe petale umede de trandafiri. Mergeam pe sub ghirlande din *gajra*, atârnate de stâlpii din fața dughenelor. Mirosul de flori ofilite, intrate în putrefacție, era pretutindeni. *Phatphat-ul* a pătruns pe o alee mai mică și mai întunecoasă, ajungând apoi în spatele unui grup numeros de oameni. Șoferul și-a apăsat mâna pe claxon. Gloata i-a făcut loc fără tragere de inimă. Motorul cu alcool a gemut. Ne-am continuat drumul strecurându-ne. Spațiu deschis, apoi un *jawan* în uniformă de polițist ni s-a așezat în drum. Era complet echipat pentru luptă. Brihaspati a citit informațiile care îi licăreau pe vizor: amplasamente, rapoarte, un mandat de arestare. Mi-am acoperit capul și mi-am lăsat ochii în jos în timp ce vorbea cu șoferul. Ce se întâmplă? Niște *răufăcători*. Niște *dataraja*.

În josul străzii cu *gajra*, polițiștii în uniforme conduși de un Krishna în haine civile au dat buzna pe o ușă. Aveau armele pregătite. În aceeași clipă, obloanele unui *jharoka* aflat exact deasupra s-au făcut țandări. Cineva a sărit pe balustrada de lemn. În spatele meu, mulțimea a scos un suspin puternic, furtunos. Acolo e, acolo e *ticălosul*, oh, uitați-vă, uitați-vă, e o fată!

Printre faldurile *duppatei*, am văzut-o pe *fetișcana* lui Ashok legănându-se o clipă, înainte de a sări în sus și de a se agăța de o sfoară pentru rufe. Frânghia s-a rupt cu un pocnet și ea a fost aruncată cu violență printre suporturile ghirlandelor de gălbenele, aterizând în stradă. S-a ghemuit pentru o clipă, a văzut poliția, a văzut mulțimea, m-a văzut pe mine, apoi s-a răsucit pe călcâie și a rupt-o la fugă. *Jawan-ul* s-a năpustit către ea, dar altcineva a fost mai rapid, mai letal. O femeie a țipat când robotul a sărit de pe acoperiș pe alee. Pistolele picioarelor cromate i-au intrat în acțiune, capul de insectă i-a tresăltat și s-a lansat către țintă. Petalele de gălbenele zburau în jurul fetei, dar toată lumea știa că nu avea cum să scape de obiectul ucigaș.

Un pas, doi pași - și era în spatele ei. Nu mi-a scăpat privirea pe care a aruncat-o peste umăr când robotul și-a scos sabia din teacă.

Știam ce urma să se întâmple. Mai văzusem așa ceva și înainte, pe străzile presărate cu petale de flori din Kathmandu, pe când călătoream în litieră, printre zeii și Kumarimele mele.

Lama a fulgerat. Un strigăt puternic, ridicat din mulțime. Capul fetei a sărit pe alee. Un jet imens de sânge. Sângele sacrificiului. Trupul descăpățânat a făcut un pas, doi pași.

M-am strecurat afară din *phatphat* și m-am pierdut pe furiș în gloata pironită locului.

Am văzut cum s-a terminat povestea pe un canal de știri, într-o *chai-dhaba* de lângă bazinul de pe Scindia *ghat*. Turiștii, credincioșii, negustorii și familiile îndoliate erau camuflajul meu. Am băut ceai dintr-o ceașcă de plastic, cu ochii la micul ecran de deasupra barului. Sonorul era slab, dar înțelegeam totul destul de bine urmărind imaginile. Poliția din Delhi distrusese o rețea notorie de contrabandă de *aeai-uri*. Ca dovadă a relațiilor prietenești dintre Bharat și Awadh, polițaii Krishna din Varanasi operaseră o serie de arestări. Filmarea fusese întreruptă înainte de lovitura dată de robot. În ultimul cadru apărea Ashok, împins într-o mașină a poliției din Delhi, cu mâinile în cătușe de plastic.

M-am dus să mă așez pe cea mai joasă *ghat*. Fluviul avea să mă liniștească, fluviul avea să mă călăuzească. Era la fel ca mine, de natură divină. Apa maronie se învoluta, punându-mi inele pe degetele picioarelor. Apa aceea putea spăla orice păcat lumesc. Pe malul opus al fluviului sacru, coșuri înalte își revărsau în văzduh fumul galben. O fată cu fața mică și rotundă a venit spre mine, oferindu-se să-mi vândă cununi de g. Văzut din nou fluviul, *ghat-urile*, templele și bărcile, așa cum le mai văzusem când stăteam în camera cu pereți de lemn din palatul meu din piața Durbar. De data asta, am văzut minciuna cu care mă hrănise palmarul dat de Kumarima înaltă. Crezusem că India era o fustă plină de

nestemate, pregătită pentru mine, așteptând să o îmbrac. Era un cumpărător de mirese cu un plic plin de rupii, era plimbarea pe Cărarea de Mătase, până când tălpile crăpau și sângerau. Era un soț cu trup de copil și poftă de bărbat, pervertit de propria lui impotență. Era un salvator care avusese întotdeauna nevoie de mine numai și numai din pricina bolii mele. Era capul unei fete tinere rostogolit în rigolă.

În capul acestei fete neclintite, demonii mei păstrau tăcerea. Înțelegeau, tot atât de bine ca mine, că noi nu puteam avea niciodată o casă, nici în Bharat, nici în Awadh, nici în Maratha, nici într-un alt stat din India.

La nord de Nayarangadh, drumul suia printre culmi împădurite, urcând întruna către Mugling, unde cotea, urmărind apoi valea abruptă a râului Trisuli. Era al treilea autobuz cu care călătoream, în tot atâtea zile. Stând în spate, înfășurată în *dupatta* și privind pe fereastră. Strângându-mi banii în mână. Fără să scot nici un cuvânt.

În primul autobuz m-am urcat după ce am ieșit din Jaunpur. După ce am lichidat contul lui Ashok, m-am gândit că era bine să plec din Varanasi atrăgând cât mai puțin cu puțință atenția. Nu aveam nevoie de Brihaspati ca să-mi arate că vânătorii de *aeai-uri* urlau pe urmele mele. Bineînțeles că supravegheau aeroporturile, gările și stațiile de autobuz. Am părăsit Orașul Sacru într-un taxi fără autorizație. Șoferul a părut încântat de lungimea călătoriei. Al doilea autobuz m-a dus din Gorakhpur către graniță, în Nautanwa, purtându-mă printre plantații de *dhal* și livezi de banani. Alesesem în mod intenționat micul oraș Nautanwa, aflat în afara rutelor principale, dar, cu toate acestea, mi-am lăsat ochii în jos și mi-am târșăit picioarele când am ajuns în dreptul ofițerului sikh din spatele ghișeului de tinichea. Mi-am ținut respirația. Mi-a făcut semn să trec fără să arunce nici măcar o privire către cartea mea de identitate.

Am urcat panta lină și am trecut granița. Chiar dacă aș fi fost oarbă, mi-aș fi dat imediat seama că intrasem în regatul meu. Vuietul

puternic care mă urmărise, făcând parte din ființa mea în aceeași măsură ca propria-mi piele, a amuțit atât de brusc încât a părut să reverbereze. Mașinile nu își croiau drum printre obstacole în sunet de claxoane. Șoferii se străduiau să ocolească pietonii și vacile sacre care rumegau tolănite în mijlocul drumului. În biroul în care mi-am schimbat rupiile din Bharati cu rupii nepaleze, oamenii erau politicoși; în prăvălia din care mi-am cumpărat o pungă cu *samosa*¹ unsuroase, nu m-a înghesuit nimeni, nu m-a împins nimeni și nu a încercat nimeni să-mi vândă lucruri pe care nu le voiam; în hotelul în care am închiriat o cameră pentru o noapte mi s-au adresat zâmbete timide. Nu mi s-au pus tot felul de întrebări, insistând, insistând, insistând.

Am dormit atât de adânc încât am avut impresia că mă prăbușeam printre cearșafuri albe, fără margini, care miroseau a cer. În dimineața următoare a sosit al treilea autobuz, ca să mă ducă la Kathmandu.

Șoseaua era o înlanțuire de camioane, șerpuind peste și în jurul râpelor abrupte și suprapunându-și buclele în vreme ce urca, urca întruna. Cutia de viteze a autobuzului vechi cârâia. Motorul trăgea din greu. Era un zgomot pe care îl îndrăgeam, zgomotul motorului în luptă cu gravitația. Era sunetul primei mele amintiri, de dinainte ca evaluatorii copilelor să vină la Shakya, în susul unui drum identic cu acela. Șiruri de camioane și de autobuze în noapte. M-am uitat pe ferastră, la numeroasele *dhaba* de pe marginea drumului, la altarele din pietre stivuite unele peste altele, la steagurile zdrențuite de rugăciune care se aplecau în bătaia vântului, la cablurile care traversau râul de culoarea cremoasă a ciocolatei aflat departe, jos, la puștii costelivi împingând cu lovituri de picior cuștile ce se balansau de-a lungul cablurilor din înălțimi. Atât de familiar pentru mine, atât de străin pentru demonii cu care îmi împărțeam țeasta. ■

Copilașul plânsese, probabil, o bună bucată de vreme înainte ca scâncetele să se ridice deasupra zgomotului autobuzului, nelipsit din

¹ Plăcintă indiană umplută cu carne sau cu legume (n. tr.).

fundal. Mama stătea cu două rânduri de scaune în fața mea, șâșâind, legănând și încercând să domolească fetița minusculă, însă țipetele deveneau urlete.

Nasatya a fost cel care m-a făcut să mă ridic și să mă duc la ea.

- Dă-mi-o mie, am spus - și probabil că în vocea mea se deslușea tonul poruncitor al *aeai-ului* medic, pentru că femeia mi-a întins bebelușul fără să stea pe gânduri.

Am îndepărtat pânza în care era înfășurat. Avea pântecul dureros de umflat, iar membrele îi erau moi și palide precum ceara.

- A început să aibă colici după masă, a spus mama, dar, înainte de a mă putea opri, eu am scos scutecul.

Duhoarea era cumplită, iar excrementele voluminoase, decolorate.

- Ce-i dai să mănânce?

Femeia a ridicat o pâine *roti*, cu marginile mestecate, ca să fie mai moale pentru copil. Mi-am vârât degetele în gura micuței, ca să-o silesc s-o deschidă, cu toate că nutriționistul Vaishvanara știa deja ce avea să vadă. Limba era umflată și roșie, bășicată de ulceratii minuscule.

- Asta s-a întâmplat numai după ce-ai început să-i dai hrană solidă? am întrebat.

Mama a dat din cap, încuviințând.

- Copilul suferă de o afecțiune celiacă, m-am pronunțat eu.

Femeia și-a acoperit fața cu mâinile, îngrozită, și a prins să se le-gene și să se vaite.

- Fetița ta o să-și revină, nu trebuie decât să nu-i mai dai pâine, să nu mai mănânce nici un fel de cereale, în afară de orez. Nu poate digera proteinele din grâu și din orz. Hrănește-o cu orez, cu orez și legume, și o să se simtă imediat mai bine.

În timp ce îmi reluam locul, toată lumea din autobuz se holba la mine. Femeia și bebelușul ei au coborât la Naubise. Copilul mai plângea încă, slăbit acum după atâtea urlete, dar femeia și-a ridicat mâini-le la piept, într-o *namaste* adresată mie. O binecuvântare. Venisem în Nepal fără nici o țintă, plan sau speranță, doar fiindcă simțisem

nevoia de a mă reîntoarce. Dar acum aveam deja o idee care începea să se contureze.

De la Naubise încolo, drumul urca fără întrerupere, trecând când de o parte, când de alta, pe deasupra contraforturilor de la baza pantelor munților care strângeau în îmbrățișarea lor Kathmandu. Începea să se însereze. Privind în urmă, vedeam râul de faruri care șerpuia de-a curmezișul versantului. Când autobuzul lua o altă curbă strânsă, vedeam suind înaintea mea același șarpe, de data asta alcătuit din lumini roșii de poziție. Mașina s-a trudit să urce o râpă lungă și abruptă. Auzeam, așa cum o făcea toată lumea, un zgomot de motor care ar fi trebuit să lipsească. Ne-am târât în sus, către linia de cumpănă de pe creasta înaltă, unde se separau apele, luând-o la dreapta, către valea Kathmandu, și la stânga, către Pokhara și spre marele Himalaya. Mai încet, tot mai încet. Simțeam cu toții mirosul de izolații arse și auzeam huruitul.

Nu eu am fost cea care a alergat către șofer și către ajutorul său. A fost demonul Trivasti.

- Oprește imediat! am strigat. S-a gripat alternatorul. O să ne faci scrum.

Șoferul a tras pe marginea îngustă a drumului, lângă stânca golașă. Camioanele treceau prin dreapta noastră la o distanță de câțiva milimetri. Am ridicat capota. Am văzut cu toții fumul care se înălța din alternator. Bărbații au clătinat din cap și și-au scos palmarele. Pasagerii s-au îngrămădit în partea din față a autobuzului, holbându-se și discutând între ei. |

- Nu, nu, nu, dă-mi o cheie fixă, am ordonat. |

Șoferul a făcut ochii mari, dar eu mi-am scuturat mâna întins cerând cu insistență. Poate că și-a amintit de bebelușul care plângea. Poate că a socotit cât avea să dureze până venea un mecanic de la Kathmandu. Poate că s-a gândit când de bine ar fi fost să se afle acasă, lângă soție și lângă copii. Mi-a trântit cheia franceză în mână. În mai puțin de un minut, am scos cureaua și am deconectat alternatorul.

- Ți s-au gripat rulmenții, am spus. E o defecțiune des întâlnită la modelele dinainte de 2030. Încă o sută de metri și ar fi luat foc. Poți să mergi mai departe pe baterie. E suficient de încărcată ca să te țină până la Kathmandu.

S-au holbat la fetișcana îmbrăcată într-un sari indian, cu capul acoperit, dar cu mânecile *choli-ului* suflecate și cu degetele murdare de biolubrifiant.

Demonul s-a întors la locul lui și ceea ce aveam să fac de atunci înainte s-a conturat tot atât de limpede ca cerul ce se întuneca. Șoferul și ajutorul lui m-au strigat în timp ce mergeam pe lângă coloana de vehicule, îndreptându-mă către vârful trecătorii. I-am ignorat. Când ajungeau în dreptul meu, șoferii apăsau pe claxoanele lor complexe, muzicale, oferindu-se să mă ducă cu mașina. Mi-am văzut de drum. Deja zăream culmea. Nu departe de ea, drumul se ramifica în trei direcții, înapoi în India, în jos, spre oraș, în sus, către creierii munților.

În spațiul larg în care întorceau vehiculele se afla o *chai-dhaba*. Era luminată de neoanele reclamelor pentru băuturi americane și pentru apă minerală Bharati, părând să se fi desprins din stele. Un generator pufăia. Un televizor bolborosea știrile familiare, lipsite de senzație, din Nepal. Aerul mirosea a *ghee* fierbinte și a biodiesel.

Patronul nu știa ce să creadă despre mine, fetița stranie cu veșminte și podoabe indiene.

- Frumoasă noapte, a spus, într-un târziu.

Și chiar era. Deasupra smogului și a funinginii din vale, văzduhul se limpezea ca prin farmec. Puteam să văd până hăt, departe, în toate direcțiile. La apus se zărea o ultimă geană de lumină. Mărețele piscuri Manaslu și Anapurna străluceau, parcă incandescente, mov pe fundalul albastru.

- Așa e, am zis eu, oh, așa e.

Bluză scurtă, care lasă mijlocul descoperit, purtată împreună cu sari-ul (n. tr.).

Mașinile treceau încet și neconținut pe lângă noi, prin acea răscruce înaltă a lumii. *Voi locui aici*, mi-am spus, stând în lumina pâlparea a neonului din *dhaba* și privind munții îndelung. O să locuim într-o casă de lemn, aproape de pădure, lângă pâraul rece, zăpadă topită din înălțimi. O să avem un foc și un televizor care să ne țină companie, și steaguri de rugăciune fâlfâind în vânt, și, cu timpul, oamenilor n-o să le mai fie teamă și or s-o ia pe poteca ce duce la ușa noastră. Există mai multe moduri de a fi divin. Există divinitatea uriașă, cu ritualuri magnifice, sânge și teroare. Divinitatea noastră va fi mărunță, cu mici miracole și cu uimiri de zi cu zi. Mașini reparate, programe născocite, oameni tămăduiți, case proiectate, minți și trupuri hrănite. Voi fi o mică zeiță. Cu timpul, mi se va duce vestea și oamenii vor veni de pretutindeni; nepalezi și străini, drumeți, excursioniști și călugări. Poate că, într-o bună zi, o să apară și un bărbat căruia n-o să-i fie teamă. Asta ar fi bine. Dar, dacă n-o să vină, tot bine o să fie, pentru că n-o să fiu niciodată singură, nu în casa mea plină de demoni.

Pe urmă mi-am dat seama că alergam, cu *chai-wallah-ul* surprins strigând „Hei! Hei! Hei!” în urma mea, alergam de-a lungul șirului de mașini care se deplasau cu încetineală, alergam bătând în portiere „Salut! Salut! Pokhara²! Pokhara!”, și înaintând cu ușurință pe prundișul grosolan, către munții îndepărtați și strălucitori.

¹ Vânzătorul din ceainărie (n. tr.).

² Oraș mare din centru Nepalului, aflat la circa două sute de kilometri vest de Kathmandu (n. tr.).